† Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

Apare bilunar
8 pagini–300 lei

Publicaţie a Noii Generaţii
Editor: Mişcarea Pentru România

Anul III, Nr. 18 (39)
1-15 Decembrie 1994

DIN SUMAR:

- Catolicismul în România — Pag. 4
- Alternative mureşene: Gyorgy Nagy versus Ion Antonescu — Pag. 5
- «Lumea Annei Franck» — Pag.5
- «Valori» ale stângii: homosexualitatea — Pag. 3
- Silviu Dragomir: lupta pentru Transilvania — Pag. 8

1 Decembrie 1918, Bucureşti. Primirea entuziastă făcută regelui Ferdinand I, reginei Maria şi guvernului de către populaţia Bucureştiului, la reîntoarcerea lor de la Iaşi

„Mişcarea" reflectă în paginile sale preocupările şi frământările Noii Generaţii, contribuind la dezvoltarea curentului de gândire şi acţiune declanşat de tineretul român prin mişcările din 1989-1990.

Pe plan spiritual-religios, „Mişcarea" este o publicaţie creştină ortodoxă, aşezată sub autoritatea duhovnicească a Bisericii Ortodoxe Române.

Ca orientare culturală, „Mişcarea" urmează linia naţională, reprezentată în istoria culturii şi publicisticii româneşti de personalităţi exemplare ca Mihai Eminescu, Nicolae Bălcescu, Nicolae Iorga, Nae Ionescu, Mircea Eliade, Petre Ţuţea.

Din punct de vedere politic, „Mişcarea" promovează doctrina naţional-democrată, aşa cum este formulată în documentele programatice ale Mişcării Pentru România.

DE PATRU ORI 10 DECEMBRIE

Secolul XX stă sub semnul unui teribil cinism. Aproape concomitent cu instalarea oficială a celui mai criminal regim din istorie – *comunismul* – Adunarea Generală a ONU a adoptat cel mai „umanitar" document – *Declaraţia Universală a Drepturilor Omului*. Răspunsul oficial al „lumii civilizate" la atrocităţile comise de comunişti a fost actul de la 10 Decembrie 1948. Pe de o parte, superbe teorii fără acoperire, pe cealaltă, infernalul Gulag, asasinate în masă, dezastre şi distrugeri. Era ultima lovitură aplicată popoarelor răsăritene, abandonate de oameni fără nici un Dumnezeu în mâna lui Stalin şi a aparatului său.

Inutila declaraţie n-a tulburat în nici un fel politica internă şi externă a regimurilor comuniste. Patruzeci şi unu de ani, diriguitorii politicii occidentale au ignorat cu deliberare drepturile civile elementare ale răsăritenilor în contactele cu partenerul de după cortina de fier.

Şi situaţia nu s-a schimbat decisiv. Astăzi, declaraţia are în primul rând valoarea unui instrument politic, utilizat nemilos de cei care au „uitat" de ea de la 1948 încoace. În numele ei se cere şi se obţine orice. Reciprocitatea, evident, nu există. Spăşit şi aproape resemnat, Răsăritul jinduieşte clipa în care cei ce invocă sistematic drepturile omului o să-i dea dreptul să le invoce, la rândul său. Cinismul rămâne o permanenţă în sfera relaţiilor europene.

La nivel mondial, recursul la *Declaraţia drepturilor omului* capătă deseori accente bizare. Un politician român o caracteriza satisfăcut drept „noua religie a sec. XXI". Nu greşea. Numai că satisfacţia respectivului camuflează o inconştienţă criminală. Atitudinea faţă de documentul în cauză dezvăluieşte cea mai profundă criză prin care a trecut vreodată omenirea. Căci drepturile proclamate au în realitate un singur temei: *principiile creştine*. Or, tocmai fundamentul creştin – singurul care poate da sens oricărui demers în favoarea *omului* de pretutindeni – este „trecut cu vederea" în respectiva proclamaţie. Rezultatul acestei filosofii inconştiente? Proliferarea pseudo-religiilor, falşilor idoli, confuziilor, destrămării, absurdului. Pilde se găsesc din abundenţă.

•

Drumul până la „Declaraţia universală a drepturilor omului" devine astfel grilă de lectură a secularizării progresive a societăţii omeneşti.

Deloc întâmplător că nevoia unor enunţuri juridice despre drepturile omului apare după secolul al XV-lea. Momentul Renaşterii a însemnat în istoria Occidentului o schimbare de ax: răsturnarea raportului om-lume. De la *teocentrism* (lumea centrată pe Dumnezeu) Occidentul a trecut la *antropocentrism* (lumea centrată pe om). Devenit stăpân, suveran şi autonom, omul occidental va resimţi acut nevoia unei legi care să regleze societăţi prăbuşite în vidul laicizării. Începe marea căutare, dar omul pierduse direcţia şi sensul bun al cercetărilor sale. *Dezorientarea* este trăsătura definitorie a omului modern.

Omul Evului mediu nu percepea această răscolire, căci pentru el dezechilibrul existenţial nu exista. Religia (legea) creştină motiva divin raporturile şi egalitatea dintre oameni. De altfel, singura egalitate admisibilă, *egalitatea în faţa Lui Dumnezeu*.

De la Renaştere, istoria omului, accentuând obsesiv individul, stă aşadar sub semnul căutări noii „legi". Teoriile dreptului natural, elaborate pe la sfârşitul secolului al XIV-lea, sunt dezvoltate în secolul al XV-lea de Hugo Grotius, Thomas Hobbes şi John Locke, fiind preluate în diverse documente: „American Declaration of Independence" (1770) sau Declaraţia Revoluţiei franceze din 1789. Secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea sunt martorele apariţiei „religiilor" civile şi laice. Este perioada socialismului, umanitarismului, comunismului – secolele falşilor idoli. Masoneriile ies la iveală şi proliferează nestingherite.

După primul război mondial, locul Bisericii Creştine este deja preluat în Vest de instituţiile mondiale ale secularizării: „The League of Nations", „The Permanent Court of International Justice" şi „The International Labour Organisation". De fapt, instituţii internaţionaliste, stângiste, agresiv ateiste, iniţiate şi patronate în bună măsură de masoni. Occidentul, negăsindu-şi propriile rădăcini, capitulează lăsându-se manevrat de o uriaşă reţea. Mai mult. De la marea clipă a rătăcirii sale şi până azi, Apusul se străduieşte să tragă după sine o lume întreagă.

Anul 1948 este, din acest punct de vedere, un reper. Ateismul biruie în al doilea război mondial, lumea îşi uită de Dumnezeu, impunând lumii cele două feţe ale sale: comunismul marxist în Est şi socialismul în Occident. Două feţe ale aceluiaşi monstru. Declaraţia de la 10 Decembrie devine indicatorul crizei religioase ce devastează omenirea începând din secolul al XV-lea. Sfârşitul secolului al XX-lea pare a fi apogeul.

O întreagă istorie modernă dovedeşte că îndepărtarea omului de Dumnezeu se măsoară, iată, în conflagraţii şi dezastre.

•

Puţini ştiu, poate, despre „antecedentele" datei de 10 Decembrie în spaţiul românesc interbelic. Nu le-am fi semnalat dacă relatarea lor n-ar fi nimerit prilej de a evalua, încă o dată, comparativ de data aceasta, documentul de la 1948. Între cele două aniversări româneşti, din 1922 şi 1934, se închide intervalul posibilelor semnificaţii ale zilei de 10 Decembrie la scară mondială. Ceea ce ar fi trebuit să reprezinte acest 10 Decembrie şi ceea ce reprezintă adeseori în realitate este redat (desigur, la scară redusă) în istoria românească.

La **10 Decembrie 1922**, delegaţii centrelor şi societăţilor studenţeşti din ţară se întrunesc în congres în marele amfiteatru al Facultăţii de Medicină din Bucureşti. Este începutul oficial al mişcărilor studenţeşti creştine în România. Din anul următor, 10 Decembrie va fi declarată sărbătoarea studenţimii române. Aşadar, o justă luare de poziţie: anticomunism, creştinism, respect pentru toate naţiunile.

Peste 11 ani, în noaptea de **9-10 Decembrie 1933**, se va declanşa o cumplită prigoană împotriva celei mai puternice şi compacte organizaţii anticomuniste a tineretului român. Printr-un act tipic dictatorial, ministrul liberal I. G. Duca dizolvă Mişcarea; urmează arestări abuzive, torturi şi crime în toată ţara, peste 18.000 de oameni fiind pradă represiunilor guvernamentale. Desigur, în numele „democraţiei". Pentru întreaga mişcare a tineretului creştin, ziua de 10 Decembrie capătă o nouă şi tragică semnificaţie (marcată ca atare prin Circulara din 10 Decembrie 1934 a Conducătorului de atunci a Mişcării): *„zi a suferinţei"*, zi de post, rugăciune şi aducere aminte pentru cei ucişi, pentru suferinţele îndurate.

Semnificaţiile şi consecinţele celor două momente amintite mai sus constituie exemplare repere pentru interpretarea întregii problematici legată azi de 10 Decembrie, zi sărbătorită în toată lumea ca Ziua Internaţională a Drepturilor Omului.

Unde s-ar fixa, deci, pe acest imaginar interval, prin implicaţiile pe termen lung sau scurt, viitorul ideilor proclamate în 1948 şi încălcate cotidian în întreaga lume? Istoria ne va da probabil răspunsul definitiv. Dar cele două momente din istoria românească interbelică stau ca un teribil şi tragic avertisment deasupra noastră.

•

Şi totuşi...

Încurajată de extraordinarul 10 Decembrie 1922, prevenită de acel tragic 10 Decembrie 1933, înţelegând posibilele repercursiuni ale internaţionalului 10 Decembrie 1948 – o nouă acţiune se înscrie pe acest şirag de coincidenţe calendaristice. Nu putem încheia deci, fără a aminti că, acum trei ani, la 10 Decembrie 1991, s-a constituit *Mişcarea Pentru România*.

Dan DUNGACIU

Anul III Nr. 18 (39)
1-15 Decembrie 1994

CRONICA EVENIMENTELOR POLITICE

Criză de hârtie sau criză a presei?

În ultimele zile, atenţia publicului a fost atrasă de un nou fenomen cu alură de criză: ziarele au apărut în tiraje înjumătăţite, cu paginaţie micşorată, pe fondul unei alarme generale – nu e hârtie! Fabrica Letea, unicul producător naţional de hârtie de ziar, a stopat producţia! Guvernul face presiuni economice pentru a distruge presa independentă, cel mai redutabil adversar al său!

Să fie de vină oare *monopolul hârtiei*? Pe care guvernul îl mânuie din umbră pentru a distruge sau măcar a şantaja presa? Ceva de genul presiunilor fin dozate asupra guvernatorului BNR? Mărturisim că ideea – profesată şi de marii directori din presă – este destul de tentantă. În fond, cine mai face opoziţie puterii, dacă nu presa independentă? Opoziţia este tot mai anemică. Sindicatele s-au scindat, luând-o fie spre putere fie spre opoziţie. Dar oricât ar fi de tentantă, această idee nu ni se pare prea solidă. De altfel, curând-curând se va vedea dacă greşim au ba: dacă guvernul va elimina taxele vamale la hârtia de ziar, atunci el nu a urmărit distrugerea presei; ci, pur şi simplu, în haosul general, s-o fi întâmplat şi la Letea ceva neprevăzut.

În tot cazul, având în vedere gradul mare de dependenţă al actualei puteri faţă de Occident, este greu de crezut că guvernul va acţiona tocmai împotriva presei private, singura care mai dă ceva culoare şi o anume „legitimitate" pluralistă societăţii româneşti. Mai degrabă, actualele acuze aduse de presă vor fi abil exploatate de guvern, de îndată ce acesta va lua – nu ne îndoim - măsuri în favoarea ei!...

Este deci actuala criză, una a hârtiei? Sau în spatele ei se ascunde, de fapt, o criză reală, de structură, a presei private româneşti? Noi credem că, mai degrabă, *asistăm la o criză de structură a presei*. O criză inerentă, având în vedere condiţia sa economică: *o presă privată, în condiţii de profundă concurenţă!*

Presa este primul şi unicul domeniu complet privatizat. În ciuda unui iniţial triplu monopol de stat – al hârtiei, al tiparului şi al difuzării – între '90- 92, ea s-a dezvoltat continuu, ajungând o adevărată forţă, inclusiv sub raport financiar. Vremea aceea a apus însă! Concurenţa a devenit tot mai acerbă; tot mai complexă. Cotidienele concurează între ele; concurează cu audio-vizualul tot mai divers, tot mai atractiv şi aproape gratuit; concurează cu alte cheltuieli dintr-un buget de familie tot mai restrâns! Un ziar costă cât o pâine sau cât o jumătate de litru de lapte. Este evident că mulţi salariaţi sau pensionari nu-şi mai pot permite presa, cotidian!... De aici, o scădere drastică şi continuă a tirajelor! Iar acest fenomen nu iartă pe nimeni. Mai devreme sau mai târziu, cea mai mare parte a actualelor cotidiene şi săptămânale va dispărea. O spune legea concurenţei; ne-o arată realitatea!

Pe urmă, chiar are Capitala noastră nevoie de paisprezece (!) cotidiene?! Cele mai multe capitale vest-europene, comparabile ca mărime cu Bucureştii, nu au mai mult de trei sau patru. Ba, uneori, nici atâtea! Şi atunci? Suntem noi mai „pluralişti" sau mai bogaţi decât vienezii, madrilenii sau atenienii?!...

Şi încă: pot fi – în condiţii normale – cotidienele noastre rentabile? Judecând după ce se întâmplă în vestul Europei, nici poveste! Or, dacă şi noi ne îndreptăm spre acelaşi gen de normalitate ca şi cel din vestul Europei ar trebui să ne aşteptăm la evoluţii similare. Încât, pe măsură ce o anumită fervoare a politicului şi socialului s-a mai răcit, pe măsură ce presa a dezamăgit prin stil, orientare şi ton, tirajele au diminuat; rentabilitatea scăzând şi ea. Se va ajunge curând – dacă nu s-a şi ajuns deja – la situaţia în care cotidienele nu se vor putea menţine numai prin propria lor vânzare plus publicitatea. Indiferent de tirajul lor sau de faima ce-au avut-o! Şi atunci, se va întâmpla şi la noi ceea ce se întâmplă curent în Occident: în spatele celor mai mari cotidiene „naţionale" – să rămânem la ele deocamdată – se vor afla *banii* celor dispuşi să plătească pentru unicul produs real al presei: *capacitatea de orientare a opiniei publice!* Vremea când România va produce – la scenă deschisă – un Tapie sau un Berlusconi nu este departe!

Starea economiei – Cifre „bune", realităţi sumbre

Judecând după ultimele date publicate de Comisia Naţională de Statistică, în primele zece luni ale lui 1994 treaba a mers mai degrabă bine în economia românească.

Astfel, pe zece luni din 1994, producţia industrială a crescut prin comparaţie cu aceeaşi perioadă a anului trecut, cu 5,1%. Pe acelaşi interval a crescut şi productivitatea muncii cu 9%. Aceleaşi cifre bune se remarcă şi pentru comerţul exterior. După ce încă din august balanţa comercială se echilibrase, acum, pe primele zece luni, ea înregistrează un sold excedentar de aproape trei sute patruzeci de milioane de dolari! Este efectul unei creşteri lună de lună a exporturilor; în acest an, atingându-se un ritm de creştere a exporturilor de circa 30%.

Dacă aceste cifre ar oglindi corect realitatea, treaba ar fi bună. Din păcate, nu ştim nimic despre metodologia de calcul folosită. Pe de altă parte, inflaţia se menţine în limitele prevăzute, extrapolat pe '94. Însă deja în ultimele două luni ritmul inflaţiei s-a dublat faţă de ceea ce a fost în vară! În octombrie rata inflaţiei a fost de 4,9 la sută; în iulie-august fusese 1,9-2,4 la sută. Corespunzător acestei tendinţe de uşoară creştere a inflaţiei, s-au mărit şi dobânzile în ultimele două săptămâni. Şi tot un aspect profund negativ – vânzările de mărfuri şi servicii în primele zece luni ale lui 1994 continuă să fie mai mici decât cele din acelaşi interval al lui '93. Ceea ce înseamnă că puterea de cumpărare a populaţiei a continuat să scadă! Prin urmare, nici poveste: promisiunea premierului Văcăroiu că în acest an puterea de cumpărare ar putea creşte cu până la 10%, rămâne o pură iluzie! Iar recenta creştere a salariilor din domeniile bugetare, ca şi anunţata, pentru 1 decembrie, creştere a pensiilor cu 18-21% nu pot face faţă scumpetei.

Ca urmare a tuturor acestor fapte, piaţa internă – singura care măsoară efectiv cum stăm – se află pe mai departe îngustată grav! Piaţă îngustă, capacitate de plată redusă – aceasta înseamnă comenzi în scădere; deci relansarea nu e pe curând. Nici o mirare că producţia pe stoc şi blocajul economico-financiar fac ravagii. Numai plăţile restante între agenţii economici industriali depăşesc *şase-şapte mii de miliarde de lei!*

Impactul în social este grav. Tot de la Comisia Naţională de Statistică aflăm că şomajul (în plată) este de 10,8%. Adică mai mare ca oricând! Şi unde să mai punem că marea privatizare şi restructurarea economică – care generează un şomaj masiv, inevitabil, în primul lor an de aplicare – sunt încă blocate!

Cât despre investiţii, singurele care dau măsura relansării efective, ele nu se prea mişcă. Nici cele româneşti – ale statului, în primul rând – şi nici cele străine, în care mulţi şi-au pus atâtea speranţe. De ce aşa ceva? Simplu: în condiţiile unui credit atât de scump (cu dobânzi de 90-100%) investiţiile pe termen mediu sau lung sunt o aventură. Şi cum nu sunt semne că dobânzile vor scădea prea curând, relansarea nu este nici ea pentru viitorul imediat. Cât despre investiţiile străine, anul 1994 va fi – vorba românului – „un an mediu". Adică mai prost ca 1993 şi mai bun ca 1995. Pentru ce să investească străinii masiv ca să câştige puţin, când, în România anului de graţie 1994, se poate şi invers?!

Cum stăm, economic vorbind? Păi stăm mai degrabă invers de cum o indică statistica oficială. Vorba dlui Măgureanu de la SRI: „zona economică rămâne cea mai sensibilă pentru securitatea ţării". Tot Securitatea, săraca...

Raportul S.R.I.: între ameninţări grave şi pericole imaginare

Recentul raport prezentat de S.R.I. a fost mult mai bine primit decât precedentul. De notele au evoluat destul de larg: de la cva extazieri până la constatarea, corectă, de altfel a unui parlamentar, conform căreia „raport grupează lucruri semnalate mai întâi de pres Dar ne putem întreba dacă nu cumva, cel pu „o anumită parte a presei", nu primeşte anum informaţii tocmai din partea unor servi specializate, care găsesc cu cale să transm astfel, mai rapid, unele semnale spre publi larg. Dar oricât de tentantă ar fi o analiz acestui raport, nu aici şi acum este cazul să facem.

Ceea ce atrage însă atenţia la prezentul rap este o clară disproporţie, care rezultă din mod uniform şi egal în care sunt tratate probleme o factură şi gravitate cu totul inegale. D categoria problemelor de maximă gravit atacate de raport vom cita numai câteva:

–*„economia este zona cea mai sensibilă securităţii naţionale"*;

–*„în ultimii ani s-au făcut numai afac proaste"*;

–*„circa 38% din economia românească este mâna celor cu bani «murdari»"*;

–*„există o puzderie de firme străine în spa cărora (sau în legătură directă cu care) se a fel şi fel de organizaţii clandestine sau teror din ţările arabe, India sau Kurdistan"*;

–*„minoritatea maghiară este agitată din afară fel de fel de idei separatiste, iredentis autonomiste"*;

–*„minoritatea ucraineană este agitată însuşi... ambasadorul Ukrainei la Bucureşti"*;

–*„serviciile de spionaj ale ţărilor vecine n sunt tot mai active şi interesate de trebu româneşti"*...

În orice altă ţară, această serie de probleme gravitate maximă ar fi pus pe foc guvernul, p şedinţia şi parlamentul; ar fi căzut capete; s-a iscat scandal! În România anului 1994, n vorbă de aşa ceva! Când asemenea lucruri produc zi de zi – şi fără nici un fel de ripost căci, de exemplu, acel ambasador n-a fost în expulzat! – grija S.R.I., a Parlamentului, presei este... recrudescenţa Mişcării Legion Sinistră disproporţie dacă ne gândim ce tip mentalitate ascunde ea!

Dar, fie! Să zicem că pericolul constituţio numărul unu ar fi această „recrudescenţă"! spus-o şi dl Roman la România Actualităţ rezon! Dar cine lucrează la aşa ceva Lucrează cumva grupuri paramilitare clandestine, teroriste?! Aş!! O fac „Gazeta Vest", „Puncte cardinale", Editura Gordian Editura Marineasa. Cum anume activează e Păi, aşa cum procedează orice revistă, or editură: la lumina zilei, cu anunţuri de pres cu abonamente, cu lansări de carte etc. „M să fie! Uite ce-am ajuns!" – ar putea exclam orice „fost" mai slab de ţâţână sau or persoană care nu a citit – să zicem – „Gazeta Vest". Cine însă a citit aceste reviste sau concedăm – şi cărţile editate de acele editu ar avea destule motive să zâmbească. Căci pune pe acelaşi plan – acordându-le şi capit identice ca întindere – activitatea de la „Gaz de Vest" şi realităţile sumbre, de-a drep alarmante, descrise în raport şi enumerate mai sus, iată un lucru la care nu te-ai aştepta de S.R.I.! Sau, poate, mai ştii? Or fi şi aici c „calcule" ascunse.

Pe de o parte, este agitat un-aşa zis „peri tradiţional" (şi „credibil" încă pentru mu neavizaţi).

Pe de alta, se scot în faţă tocmai grupuri a te, practic, sub controlul informativ al S.R ului (şi, probabil, al multor altora) grupuri c n-au nici o şansă de a construi ceva viabil, conformitate cu realităţile ţării, cu nevoile tocmai pentru că sunt axate *exclusiv* pe trecut

Nu facem aici socotelile altora şi nici nu propunem să apărăm sau să învinuim cineva.

Dar cele mai mari pericole care amen societatea românească sunt în primul r *corupţia, ineficienţa, cosmopolitismul gălnoşenia clasei politice!* Iar aceste gr pericole nu vor putea fi înlăturate decât p acţiuni serioase şi nu prin atitudini axate trecut, incapabile să ofere soluţii pen problemele *de azi* ale societăţii româneşti.

Dr. Corneliu DI

7 ANI DE LA REVOLTA ANTICOMUNISTĂ DE LA BRAŞOV

Pe data de 15 Noiembrie s-au marcat la Braşov, în sala Teatrului Muzical, 7 ani de la revolta muncitorească anticomunistă a muncitorilor de la Intreprinderea de Autocamioane. La manifestare a participat şi o numeroasă delegaţie a Mişcării Pentru România. Dezbaterile au fost conduse de dl Prof. univ. dr. Ilie Bădescu.

Au transmis mesaje de salut sau au participat la discuţii, alături de reprezentanţii oficialităţii locale, dl Ticu Dumitrescu, Preşedintele A.F.D.P.R., Adam Nicolae, Preşedintele Asociaţiei Veteranilor Industriali, dl Gavrilă Filichi, vicepreşedinte al Asociaţiei 15 Noiembrie, dl Baicu, vechi luptător anticomunist, dl Torja, Sindicatul Liber Zărneşti, dl Marian Munteanu, Şeful Mişcării Pentru România, reprezentanţi ai partidelor politice locale - PNŢD, PAC, PNL, UDMR etc., reprezentanţi ai sindicatelor din ţară sau străinătate.

Din partea Primăriei Braşov s-a făcut propunerea ca cei şaizeci şi unu de membri ai Asociaţiei 15 Noiembrie să fie declaraţi membri de onoare ai oraşului Braşov.

Cu această ocazie a fost lansată şi pusă în vânzare şi cartea dlui G. Filichi - *„Ziua a cincisprezecea"* - apărută în colecţia „Rânduiala", editată de Societatea Culturală „Lamura".

Prezentăm mai jos mesajul transmis participanţilor de dl Pan M. Vizirescu, fostul director al publicaţiei „Muncitorul Român", în timpul guvernării Antonescu. Mesajul a fost citit plenului adunării de dl Dan Dungaciu, redactor şef al publicaţiei „Mişcarea".

Pavel MUREŞANU

STIMATE DOMNULE PREŞEDINTE ŞI DOMNILOR MEMBRI,

Vă mulţumesc pentru invitaţia ce mi-a fost transmisă de a participa la lucrările sesiunii Dumneavoastră aniversare, dar împrejurări neprielnice nu-mi îngăduie să mă deplasez. Vă adresez salutul şi admiraţia mea entuziastă, stârnită de memorabila zi de 15 Noiembrie a anului 1987, când aţi declanşat lupta muncitorească împotriva comunismului şi pentru dezrobirea Ţării. În faţa cârmuirii teroriste, pregătită să înăbuşe în sânge orice acţiune a dreptăţii, Dumnevoastră nu v-aţi uitat la pericolele ce vă ameninţau. Într-un avânt de nestăvilit, aţi rupt zăgazul. Aţi declanşat lupta muncitorimii, singura de care dictatura comunistă se temea, de aceea şi represiunile au fost fără cruţare. Prin ele, mişcarea Dumneavoastră a rămas izolată, fiindcă alţii nu au mai avut curajul să vi se alăture. Dar lupta Dumneavoastră a născut încrederea întregii Ţări şi o speranţă spre zorii victoriei a înflorit în inima tuturor.

Lupta Dumneavoastră are o însemnătate istorică. Din punct de vedere naţional, ea a demonstrat că muncitorimea este o forţă reprezentativă a sufletului românesc. Comunismul a crezut că şi-o poate face complice la acţiunea lui trădătoare de Ţară, dar Dumneavoastră, cu un patrotism şi un eroism jertfelnic, le-aţi demonstrat că sunteţi şi rămâneţi Români. Prin aceeaşi luptă plină de sacrificii, aţi demascat înşelătoria comunistă, care pentru muncitorime nu a însemnat altceva decât robie, mizerie şi o totală lipsă de libertate.

Se poate spune că revoluţia din Decembrie 1989 a avut ca model, încurajare şi punct de plecare, năvalnica Dumneavoastră dezlănţuire de la Braşov, din ziua eroică a lui 15 Noiembrie 1987.

Despre noile orânduiri, Dumneavoastră ştiţi, ca fiecare dintre noi, că nu ne-au adus decât alte dureroase dezamăgiri: şomaj, lipsuri, creşterea enormă a preţurilor şi apariţia noilor afacerişti care se îmbogăţesc peste noapte. Muncitorimea are însă o conştiinţă nouă şi ştie să-şi apere drepturile.

„Vă doresc izbândă, în spiritul care v-a călăuzit în marea zi pe care o comemoraţi astăzi.

Închei, informându-vă că revista pe care am condus-o eu, „Muncitorul Român", a aparţinut Ministerului Muncii. Ea a apărut în anii de război, solidarizând muncitorimea română în lupta contra bolşevismului. A fost desfiinţată de comunişti, iar conducătorul ei, condamnat la o pedeaspsă lungă şi grea.

Dumnezeu să vă ocrotească împreună cu familiile Dumneavoastră şi să fiţi întotdeauna nădejdea de nezdruncinat a scumpei noastre Patrii.

Pan VIZIRESCU

Bucureşti, 14 Noiembrie 1994

AGRESIUNI IDEOLOGICE ANTIROMÂNEŞTI (II)

(continuare din numărul trecut)

Katherine Verdery confecţionează cărţii o structură menită să întărească iluzia „probităţii" şi „onestităţii" sale. O primă parte – *„Cadre"* – este consacrată clarificărilor terminologice, o a doua – *„Cazuri"* – exemplificărilor pe cazuri selectate din cultura română.

Lectorul atent va sesiza fără greutate viciul tentativei. A proceda astfel nu înseamnă a-ţi asigura râvnita obiectivitate, ci, eventual, a reuşi coerenţa propriului discurs (adecvarea terminologică). Căci intervine aici chestiunea criteriilor în alegerea bibliografiei şi a definiţiilor utilizate. Selecţia lucrărilor şi a definiţiilor conceptuale se sprijină, la rândul ei, fatal, pe concepţia (orientarea) prealabilă a autoarei. Ele nu se fac aleatoriu şi nu pot fi aşezate la începutul unui demers. Este un loc comun în ştiinţele sociale că la începutul oricărui travaliu practic stă *teoria*. (În cazul lui Verdery, *ideologia*.)

Prima parte a lucrării devine inutil de comentat.

Catherine Verdery „lucrând pentru viitor"

Ea poartă pecetea clară a direcţiei pe care se va înscrie analiza cercetătoarei. Iar aceasta va deveni explicită prin conţinutul celei de-a doua părţi.

Întreg şantierul clădit de autoarea volumului *„Compromis şi rezistenţă"* stă pe două fundamente principale:

1. Culpabilizarea intelectualităţii româneşti pentru rolul de propagare şi susţinere – fie şi neintenţionată – a ideii naţionale. (Prin invocarea perioadei interbelice, se culpabilizează, în fond, întreaga cultură română pentru că şi-a permis să se centreze pe „ideea naţională".)

2. Delimitarea peisajului culturii române în două tabere. Una, a celor care s-au dedat la compromisuri şi, în goana după „putere" şi „resurse", au îngenuncheat definitiv lângă tronul stăpânilor din PCR. A doua, constituită din cei care au rezistat şi s-au opus regimului – deşi nu o dată s-au dovedit instrumente inconştiente ale „indezirabilei" ideologii naţionale.

În sprijinul celei de-a doua aserţiuni, cercetătoarea americană zugrăveşte cazurile ce i se par semnificative. Vom reveni asupra lor. De data aceasta vom stărui asupra primei teze. „Obiectivitatea" autoarei se va înfăţişa şi acum în toată splendoarea.

În imaginea pe care şi-a făcut-o Verdery despre conjunctura răsăriteană înainte de '89, România figurează în tabăra ţărilor *naţionaliste*. Aprecierea este profund peiorativă. România este trecută la rubrica „celor răi", alături de Coreea de Nord sau China. „Cei buni" sunt în cealaltă tabără: Ungaria, Polonia şi Cehoslovacia. Criteriile sau motivele clasificării rămân neclare. Autoarea are însă o teză, iar scenariul său are nevoie de actori. Şi scenariul nu omite să pună faţă-n faţă „naţionalista" Românie şi pe vecina ei, Ungaria, unde Verdery constată *„absenţa naţionalismului oficial la această ţară"* (pag. 315). Nici mai mult nici mai puţin. Lipsa de informaţie sau eroarea întâmplătoare se exclud în cazul ei. Verdery ştie ce spune şi mai ales *de ce* o spune. Confirmarea o avem astăzi din plin. Pentru un cercetător ce-şi arogă cunoaşterea Răsăritului, este exclus să nu fi aflat cazurile notorii ce probează neostoitul şovinism sau iredentism maghiar. Politica oficială maghiară n-a încetat propaganda revanşardă sub nici un regim. Nici chiar sub cel comunist.

Faimoasa „Istorie a Transilvaniei", în trei volume, lansată cu emfază şi zgomot pe piaţa europeană a apărut sub egida Academiei Maghiare. Gestul nu este singular şi nici întâmplător. La un forum din 1966 de la Budapesta, se puteau auzi discursuri pe acest ton: *„Tratatul de la Trianon a fost un dictat imperialist care a dezmembrat Ungaria, acordând Transilvania României"*. Iar un reprezentant oficial al Ungariei declara în cadrul conferinţei de la Helsinki: *„În secolul nostru, după sacrificiile zadarnice din timpul primului război mondial, teritoriul Ungariei învinse s-a redus la o treime din cât era..."*. Asta în plenul unei conferinţe europene! Cât priveşte articolele ori lucrările ce contestau teza continuităţii poporului român sau taxau actul de la 1918 în termeni de rapt teritorial, acesteau erau o permanenţă în scrisul publiciştilor maghiari.

Nonşalanţa cu care se trece peste aceste lucruri nu poate păcăli pe nimeni. Parti-pris-ul este fără echivoc. După câţiva ani de stat la Cluj, Verdery nu poate convinge că asemenea lucruri nu i-au ajuns la ureche. Verdery joacă şi joacă încă cu dezinvoltură cartea maghiară. De aici, coabitarea ei bună cu tabăra la care s-a afiliat. Aceasta este zona din care se propagă astăzi în România tezele favorabile reconstruirii Europei centrale (Mitteleuropa), în fapt reclădirii sub altă mască a Imperiului habsburgic.

Katherine Verdery este o militantă consecventă. Ea n-a abdicat niciodată de la tezele preferate. Pentru cei care se îndoiesc de sârguinţa „ştiinţifică" ce o animă, iat-o într-o altă evoluţie. Este vorba de o comunicare din 1991 cu tema „Naţionalism, etnicitate, rasă şi rasism", ţinută la Conferinţa Asociaţiei Americane de Antropologie. Un fragment din prelegerea ei sună astfel: *„Drept «condiment» am să vă ofer câteva fraze aparţinând unuia dintre naţionaliştii români: **«Pe sfântul pământ românesc defilează tălpile asiatice ale ungurilor, ţiganilor şi altor resturi. Să ne unim şi să-i alungăm din ţară. Afară cu hunii şi barbarii care sunt o povară pentru ţara noastră!... Nu vă sfiiţi să le vărsaţi sângele ticălos!... Nu avem de ce să fim o Elveţie! Nu avem nevoie de Europa! Noi suntem români! Nu vă lăsaţi înşelaţi de lozincile pro-europene! Ele ascund distrugerea poporului român. Casa comună europeană nu poate însemna decât sfârşitul unităţii teritoriale şi naţionale a României!»**"*

Este inutil orice comentariu. Dar perfidia rafinată a lui Verdery transpare din textul inclus în „Note". Citâm: *„Acest text mi-a parvenit ca dactilogramă xeroxată*, presupusă (subl. n.) *a fi circulat în împrejurimile oraşului transilvănean Târgu-Mureş, în martie 1990, în timpul ciocnirilor etnice dintre români şi maghiari. Nu l-am văzut tipărit"*. Verdery se scuză. Ea n-a văzut textul tipărit, a avut sub ochi doar o copie; şi aceasta *„presupusă"*. Nici usturoi n-a mâncat nici gura nu-i miroase. Numai că subterfugiul ei este praf în ochii naivilor. **Căci într-o conferinţă notele nu se citesc, deci – practic – ele nu contează!** Ceea ce Verdery ştie foarte bine. Ea a prezentat deliberat un text în care românii apar sălbatici şi sângeros. Dactilograma este o făcătură, dar pentru cine i-ar reproşa aşa ceva, Verdery i-ar vârî sub ochi nota respectivă. Simplu şi eficace. Şi fără nici un scrupul.

Afiş interbelic de propagandă maghiară: „Fără să uităm trecutul, noi lucrăm pentru viitor"

Revizionismul maghiar a făcut o achiziţie excelentă. Ca un soldat disciplinat, Katherine Verdery poartă steagul intereselor maghiare şi nostalgia coroanei Sfântului Ştefan prin capitalele Europei. Din punctul de vedere al demersului antropologic, procedeul este incalificabil şi o exclude definitiv din rândul cercetătorilor oneşti.

Mai mult: prin „tehnicile" lui Katherine Verdery se poate afirma şi „proba" orice. Nimănui nu i-ar fi greu, de pildă, să afirme astăzi că posedă un text ce i-a *„parvenit ca dactilogramă xeroxată, presupusă a fi circulat"* în Cluj în momentul în care cercetătoarea americană s-a instalat acolo. Iar în textul respectiv să scrie, bunăoară, că Verdery se îndeletniceşte şi cu altceva în afară de antropologie, că a fost trimisă să „studieze" la Cluj – într-o perioadă când iredentismul Ungariei se manifesta tot mai făţiş – pentru că la Cluj există un puternic grup de intelectuali sau universitari maghiari. Asemenea *„dactilograme xeroxate"* se pot invoca şi confecţiona cu uşurinţă.

Cu singura diferenţă că, în acest caz, spre deosebire de cel pretextat de Verdery, ar exista şi confirmarea lor prin manifestările publice ulterioare ale celui incriminat.

(Va urma)

Dan DUNGACIU

(continuare din nr. trecut)

ESTE NORMALĂ HOMOSEXUALITATEA? (2)

Consecinţele medicale ale activităţii homosexuale

Practicile promiscue şi neigienice menţionate anterior conduc la contractarea de către 78% dintre homosexuali de boli sexuale transmisibile. De la oraş la oraş, între 39% şi 59 % au fost infectaţi cu paraziţi intestinali ca viermi, tenii, amoebe. **Aceste tipuri de infecţii sunt larg răspândite în mod obişnuit numai în ţările înapoiate ale lumii a treia, unde se răspândesc din cauza mizeriei şi a ignoranţei.**

Actele sexuale nenaturale ale homosexualilor sunt singurul motiv pentru care numai în 1992, 83% din totalul cazurilor de SIDA din SUA au fost printre bărbaţi homo/bisexuali. Bărbaţii bisexuali sunt vectorul principal al transmiterii acestei groaznice boli în comunitatea onestă, prin contact heterosexual normal cu o parteneră care poate apoi să dezvolte ea însăşi boala.

Este greu pentru homosexuali să transmită SIDA populaţiei nevinovate prin contacte non-sexuale, dar ei pot transmite cu uşurinţă alte boli groaznice. Marea preferinţă pentru homosexuali de a ocupa posturi în alimentaţia publică sau asistenţa medicală ar trebui să fie motiv de îngrijorare. **Hepatitele, tuberculozele, paraziţii intestinali şi alte boli pot fi contractate de la persoane infectate care manipulează alimente sau doar vin în contact cu acestea!**

În loc să prevină ca asemenea persoane să vină în contact cu alimentele sau cu pacienţii, administraţia pro-homosexuală Clinton a adoptat legi ce împiedică excluderea lor din asemenea posturi sub pretextul „prevenirii discriminării".

Contactul protejat – o bătaie de joc

Prin însăşi natura sa, homosexualitatea anihilează orice efort al simpatizanţilor ei de a asigura că practică „sex protejat". Ei sunt prin natura lor cea mai profundă promiscui, practică orgii scârboase, sado-masochism, sex anonim.

În oraşele mari, cu un contingent important de homosexuali, pentru a satisface poftele lor nefireşti, aşa numitele „business-establishment" au apărut ca ciupercile după ploaie. Este vorba fie de bine cunoscutele **gay bath houses**, fie de mai puţin cunoscutele **rental torture chambers** (camere de tortură de închiriat dotate cu biciuri lanţuri, jucării sexuale...). Acestea sunt aşezăminte *„respectabile"* ale subculturii homosexuale.

Orice politician care încearcă să închidă astfel de afaceri va întâmpina un bloc compact, organizat şi secret de activişti militanţi dornici să-i distrugă cariera.

Homosexualii au durata vieţii mult mai scurtă

Dr. P. Cameron de la „The Lifespan" (Durata vieţii) a calculat că durata medie a vieţii unui alb-căsătorit este de 75 de ani şi pentru o femeie albă căsătorită de 79 de ani.

Studiul arată că durata medie de viaţă a unui homosexual este de numai 42 de ani, iar dacă SIDA este cauza morţii, vârsta medie scade la 39 de ani. Lesbienele au o durată medie a vieţii de 45 de ani.

Moartea violentă, frecventă în rândul homosexualilor

Homosexualii sunt de o sută de ori mai expuşi la a fi ucişi, de obicei de către alţi homosexuali. Ei se sinucid de douăzeci şi cinci de ori mai frecvent şi sunt de nouăsprezece ori mai mult expuşi la accidente rutiere. **Aceasta indică faptul că există grave probleme emoţionale asociate cu homosexualitatea.**

Este semnificativ faptul că anterior epocii noastre de „corectitudine politică", **Asociaţia Americană de Psihiatrie definea homosexualitatea drept boală mintală.**

Crima în masă se corelează adesea cu homosexualitatea

Cele mai celebre crime în masă de dată recentă au avut drept autori homosexuali. Criminalul recent executat în Illinois, John Wayne Gacy, criminalul canibal-sexual Jeffery Dahmer şi ucigaşul de copii Wayne Williams sunt cazuri bine cunoscute. În cazurile Dahmer şi Gacy, tinerii căzuţi victimă au fost supuşi unor groaznice torturi sexuale. Ei au fost strangulaţi, respectiv mâncaţi.

Homosexualii îi atacă pe tineri

„Sex după vârsta de opt ani este prea târziu", este lozinca strigată de o nouă specie de pervertire organizată, **pedofilia**. Deşi nu este un lucru cunoscut de populaţia normală, datorită mascării lui de către mass-media liberală, grupuri militante cu nume ca: **the North American Man-Boy Love Association (NAMBLA)** şi Pedofilii anonimi (PAN).

Departe de a fi un grup marginalizat NAMBLA are mii de membri care ţin mitinguri publice cerând oprirea restricţiilor asupra comportamentului lor scârbos. Mulţi dintre aceşti pedofili importă în America **pornografie infantilă** din ţările unde aceste activităţi dezavuate au protecţia guvernelor liberale, ca de pildă Olanda sau Danemarca.

La o recentă paradă a homosexualilor în oraşul New York, membrii NABLA au fost primiţi cu entuziasm, însă homosexualii mai grijulii căutau să-i excludă în linişte de la acest eveniment. **Conduşi de profesorul unei şcoli publice pe care autorităţile au încercat fără succes să-l dea afară din slujbă pentru apetiturile sale sexuale**, contingentul NABLA a demonstrat deschis cu semenii lor homosexuali, dintre care mulţi erau complet dezbrăcaţi, scuipând şi bătându-şi joc de Catedrala Sf. Patrick de pe Fifth Avenue.

Grupuri promovând asemenea crime au sfătuit în ascuns pe aderenţi în cele mai bune modalităţi să câştige încrederea copiilor. O parte din metodele care duc la ademenirea copiilor sunt aplicate de pe poziţii de încredere, de pildă profesorii din şcoli, educatorii sau liderii cercetaşilor. Să nu uităm că **un membru al Cabinetului Clinton, lesbiana Roberta Achtenberg din San Francisco, a dus o vendetă de doi ani împotriva organizaţiei „Băieţilor Cercetaşi" pentru refuzul lor de a permite homosexualilor să fie lideri acolo.** În mod clar, cei mai josnici perverşi au aliaţi puternici.

Cum homosexualii nu se pot reproduce, ei trebuie să recruteze tineri în rândurile lor. Deşi ar putea fi de o evidentă discutabilă faptul că o parte din cei mai efeminizaţi homosexuali ar avea într-adevăr o deviaţie genetică, homosexualitatea este mai degrabă o perversiune dobândită. Liberalii care folosesc proclamaţii de la organizaţiile de sănătate mintală pentru a „dovedi" că „homosexualii sunt normali" fac un mare rău tineretului inocent ales pentru seducţie de homosexuali!

Presa cotidiană şi mass media au ridiculizat eforturile cetăţenilor decenţi pentru protejarea copiilor lor de aceşti perverşi agresivi şi au relatat doar succint despre existenţa şi organizarea celor care molestează copii. Cineva ar fi tentat să spună că „şefii" mass mediei protejează grupuri precum NAMBLA.

Homosexualitatea – o ameninţare a civilizaţiei

De-a lungul istoriei, constatăm că atunci când homosexualii au ieşit la lumină pentru a face paradă cu stilul lor aberant de viaţă în faţa oamenilor normali, societatea a intrat într-un declin rapid.

Toate civilizaţiile sunt creaţia heterosexualilor. Când civilizaţiile au prins de veste că bărbaţii nu mai sunt de-acum încolo constructori, războinici şi taţi, cancerul homosexualităţii şi-a făcut apariţia. Viaţa uşoară încurajează asaltul acestei degenerări. **Grecia şi Roma au fost două mari civilizaţii antice care au colapsat în parte datorită efeminării şi homosexualităţii.**

Patrioţii ar trebui să condamne homosexualitatea ca pe o ameninţare la adresa familiei şi a naţiunii înseşi. Acest flagel e susţinut de o parte majoră a coaliţiei minoritare liberale care este pornită împotriva Conservatorilor Creştini.

În loc de a educa sănătos familiile ca bază a unei societăţi sănătoase, guvernul nostru corupt susţine până la ultimul simbol decăderea societăţii noastre: creşterea infectă a elementului homosexual. Presa liberală şi Administraţia Clinton de fapt încurajează homosexualii prin promiterea unor **drepturi speciale.**

Deşi este prea devreme să determinăm rezultatul final, creşterea **fără precedent** a epidemiei SIDA ce răpune ca un flagel neîndurător, **ar putea constitui prăbuşirea lor.** Cum numărul morţilor de SIDA creşte, chiar şi prietenii lor vor începe să-i evite ca pe nişte purtători de epidemie ce sunt.

În concluzie, se pune într-adevăr o mare întrebare privind homosexualitatea – ESTE NORMALĂ? La examinarea revoltătorului record al practicilor lor sexuale aberante şi a pericolului de moarte ce afectează pe tineri, putem concluziona că *NU* este normală, fiind o *PERVERSIUNE*. Ar trebui eliminată pentru totdeauna dintr-o societate sănătoasă.

Dr E. R. Fields

Traducere din limba engleză şi adaptare de C. Buruiană şi M.Olteanu

Anul III Nr. 18 (39)
1-15 Decembrie 1994

CATOLICISMUL ÎN ROMÂNIA (4)

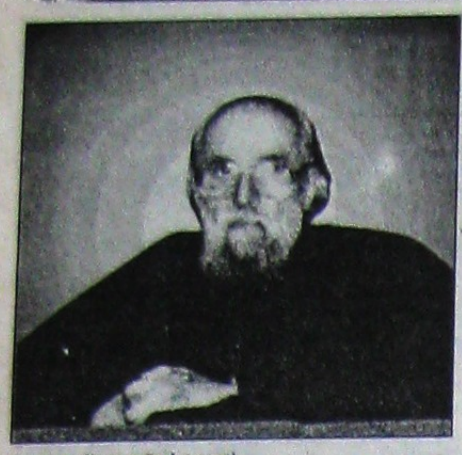

(urmare din numărul trecut)

Marii noştri voievozi: *Ştefan cel Mare*, nebiruitul apărător al Europei; *Mihai Viteazul*, unificatorul provinciilor din spaţiul românesc în epoca în care Papalitatea îşi refăcea şi reunea forţele de atac în frunte cu iezuiţii spre a înşfăca din trupul Ortodoxiei ca să compenseze pierderile de pe urma Reformei protestante; *Matei Basarab* şi *Vasile Lupu*, evlavioşi voievozi, cu puternică sevă într-ale lor creştine suflete ortodoxe; aceştia şi alţii din acea epocă nu s-au abătut – mai deloc la arătare, dar mai ales în adâncul inimilor – de la Ortodoxia strămoşească, chiar dacă tactul diplomatic a impus câteodată unele concesii faţă de Uriaşul şezător *„în locul cel sfânt"*, cu toate ramificaţiile lui iezuite activând prin regii habsburgi, maghiari şi poloni.

Ştefan cel Mare (1457-1504) a practicat foarte puţin o politică religioasă care să-l fi îndreptat către puterile occidentale catolice. Pe un iscusit şi diplomat călugăr dominican, venit din Ardeal la Ştefan şi spunându-i că, fără franciscani, Voievodul cu moldovenii lui *„s-ar fi pierdut demult"*, marele şi ortodoxul Ştefan *„îl dă afară ca să vadă într-adevăr cum îi va fi lui (adică lui Ştefan) fără dânşii"* (45). Totuşi acest voievod, cerând Papei ajutor contra turcilor printr-un catolic de vază, a împlinit dorinţa Romei de a permite un *„episcop al Moldovei"* cu scaunul la Baia, mutat ulterior la Cetatea Albă, care însă în cele din urmă *„a trebuit să plece"* din Moldova, întrucât *„nu avea destule mijloace de trai potrivite cu demnitatea lui... Alţi episcopi moldoveni (de etnie străină), care se ivesc cu numire de la Roma până la moartea lui Ştefan, au tot aşa de puţin rost real între români"* sau străinii de pe pământul românesc, *„ca şi episcopii de Siret sau cei de Argeş"* (46). Tot despre Ştefan cel Mare, scrie greco-catolicul Gh. Şincai în Cronica sa: *„Mă mir şi mă ciudesc, zice Ştefan, ce-a avut Clement al VIII-lea, Papa Romei, de a se amesteca în treburile Moldovei, când (el) n-a avut de gând să-i ajute pe bieţii moldoveni, fără numai a-i supune sieşi"* (47). Şi după aceea, pretendenţi la tronul Moldovei au ajuns la *„Veneţia şi la Roma"* după ajutor împotriva turcilor. Dar de acolo *„au dobândit atâtea recomandaţii (preţioase îndrumări n.n.) câte trebuiau să-i încurce toată viaţa"* (48).

Lui *Mihai Viteazul* (dealtminteri ca şi lui Ştefan), *„în loc de ostaşi sau bani, Papa le-a trimis călugări misionari"*. Lui Mihai, care cerea ajutor, Papa, printr-o scrisoare, îi cerea să treacă la catolicism; la care însă marele Mihai, strâmbând din nas, indignat că papa cutează să atace şi să defaime credinţa pe care el (Mihai) o mărturiseşte, i-a răspuns Papei *„să părăsească el rătăcirea şi să se întoarcă împreună cu poporul creştin la adevărata comuniune cu Biserica grecească (ortodoxă), că numai aşa va putea alunga turcul spurcat de pe spinarea creştinătăţii"* (49). Dar în precipitarea evenimentelor care surpau scurta, dar sclipitoarea unitate a românilor, Mihai, ca om politic şi rodnic luptător, s-a încrezut în perfidia catolică a Vienei, unindu-se cu armatele habsburgice împotriva duşmanilor unguri şi poloni, ignorând că sunt tot catolici ai aceluiaşi Papă. Şi cum *„lupii nu se mănâncă între ei"*, aceşti catolici în piei habsburgice, maghiare şi polone au făcut un tăinuit front comun şi au răpus pe acest prim şi mare Păstor al turmei neamului românesc. În momentul când Mihai primeşte aliatele oştiri nemţeşti cu „bine aţi venit", soldaţii acestei armate, se repeziră asupra lui *„unul lovindu-l cu suliţa în inimă..., iar altul tăindu-i capul"* (50). Iată unde l-a dus încrederea pe care a fost forţat să o aibă în Viena catolică. Papalitatea cu iezuiţii ei şi-a atins astfel planurile de ştergere definitivă de pe arena istoriei a lui Mihai şi, ca urmare, de unificare durabilă a neamului românesc. Acest ortodox voievod, care în campaniile sale a umblat cu duhovnicul după el, a cărui mamă a îmbrăţişat viaţa călugărească, va fi gândit, fără îndoială, şi la unitatea religioasă în plinătatea ei. Intenţia lui, consideră istoricul Iorga era să fundamenteze cât mai statornic politica lui pe Ortodoxia răsăriteană (a Bizanţului), pe monahismul românesc, din care să recruteze episcopi, şi pe viaţa creştină cât mai deplin trăită, ca, prin toate acestea, să se ajungă la unirea bisericească a celor trei mari părţi ale neamului românesc (51). Dar acţiunea militară a lui Mihai de alungare a puterilor străine din Transilvania şi Moldova cuprindea în ea şi *„stăvilirea catolicismului care se întărea între latinii (catolicii) din Moldova, sprijiniţi consistent de regele polon din fanatism catolic"* (52). Ocupând Ardealul şi Moldova, Mihai a mutat *„lupta dintre catolicism şi Ortodoxie"* la *„hotarele Poloniei"* (53).

În situaţia politică propice mijlocului sec. al XVII-lea, când era nevoie de ajutorul Apusului împotriva necurmatelor şi vehementelor incursiuni turceşti, voievozii celor două Principate au făcut unele concesii papalităţii pentru catolicii din ţările lor. *Matei Basarab* cere episcop catolic, care să fie *„bun păstor"* catolicilor din Târgovişte, iar alţi voievozi ulterior, *„din interese politice, se arată prielnici aşa de mult (catolicismului) încât fac şi profesii de credinţă în sens catolic"*; acestei nestatorniciri a voievozilor îi pune stavilă „Şerban Cantacuzino" (1678-1688) pe care un călugăr catolic îl descrie a fi *„cel mai rău duşman al catolicilor"* (54). În Moldova însă, situaţia catolicilor a fost mai prielnică, întrucât aici credincioşii acestei confesiuni *„atârnau de episcopii poloni şi de (călugării) franciscani"*. Voievodul Vasile Lupu *„insistă pentru un episcop catolic"* (desigur nu de etnie română) cu reşedinţa la Bacău, cerere aprobată mai târziu de Papă în persoana unui polon, care însă *„nu vine niciodată aici, ci (trimite) doar misionari"* renumiţi (55). Voievodul Vasile *„ar fi voit (la Iaşi) o şcoală a iezuiţilor"* în care scop *„le-ar fi dat şi teren, promiţându-le sprijin"*; dar Varlaam, vestitul mitropolit al Moldovei, *„împiedică acest plan" (56)*, adică l-a oprit pe voievod de la această greşeală.

În această perioadă, lucrarea misionarilor şi a clerului catolic consta, în Moldova, în aducerea la îndeplinire a dispoziţiei Papei ca voievozii să nu mai primească predicatori luterani. *„Aceste măsuri vor fi avut succese în oraşe, dar satele (catolicizate cândva n.n.) trebuiau aduse acum la catolicism, urmându-se lucrarea de recucerire"* prin *„preoţii iezuiţi în aşezările de la Răsăritul Siretului"* şi a celor *„franciscani de la Siret până către munte"* (57). Un anume Bruti, misionar catolic de vază, *„cere miliţie catolică nouă ca să ducă lupta cu mai multă îzbândă, iar el să fie procuror şi apărător împotriva ereticilor"* (ortodocşilor români). Intră acum în *„opera de predicare iezuiţii din misiunea polonă, alungaţi (de calvinii) din Ardeal şi stabiliţi în oraşul Roman"*. Tot în aceste împrejurări apare pentru prima dată ingenioasa şi vicleana capcană papală, aceea că *„s-ar putea câştiga Biserica Moldovei, îngăduindu-i-se numai ritul grecesc...; tot aşa s-ar dobândi şi Ţara Românească"* (58). Prozelitismul catolic nu a avut succes în Moldova, pe de o parte fiindcă satele îşi păstrau credinţa străbună (ele cuprinzând cea mai mare parte a românilor n.n.), iar pe de alta pentru că atât catolicul episcop Basta cât şi Vicarul lui fuseseră *„războinici cruzi"* ca ostaşi în bătăliile din Ardeal contra lui Mihai Viteazul. Pe deasupra Basta era un *„bucluc, desfrânat, ajuns în 1611 episcop catolic pentru poloni şi pentru sătenii unguri din Moldova"*. Un alt episcop tot din Moldova, Querini, era *„mare iubitor de bani"*, care a pus *„să se sape după comori sub turnurile Sucevei"*; în acelaşi timp era ajutat în misiunea lui de păstorire *„doar de preoţi sfinţiţi în Ardeal, eretici"*, adică foşti ortodocşi şi trecuţi la catolicism, *„preoţi însuraţi şi copleşiţi de toate viciile, preoţi care abia ştiau în numele cărei legi vorbesc"* (59).

Acestei noi ofensive de cucerire a Răsăritului ortodox prin reorganizarea şi unirea misiunilor catolice, Moldova i-a fost mai mult expusă, pentru că atacurile veneau din Polonia vecină şi de-a lungul Nistrului; şi tot *„prin catolicismul polonez înainta papalitatea în ortodoxia rusă"* (60).

•

Precum am arătat în părţile anterioare, poşta de dominaţie a papilor se dovedise cu prisosinţă. Acum însă *„după schimbările politice şi sociale"*, aduse de reforma protestantă, *„se schimbă şi metodele de prozelitism*, constată marele istoric al Bisericii noastre, mărturisitorul Teodor N. Popescu (+1973), *dar de fapt scopul rămâne acelaşi: sporirea cu orice preţ, chiar imoral, a numărului credincioşilor spre a-i putea domina apoi social şi politic"* (61). Iezuiţii au exploatat la maximum *„slăbiciunile locale, politice, sociale, culturale, financiare şi bisericeşti"*, şi numai aşa au putut obţine *„unele succese misionare în spaţiul ortodox şi eterodox"*.

Pentru cucerirea ortodocşilor din Europa centrală şi răsăriteană (mai ales) catolicismul a folosit *„cultura"* ca armă principală. Se ştie că în acest spaţiu *„împrejurările sociale n-au permis decât celor nobili să facă şcoală"*. În scopul culturalizării s-au răspândit *„tipografii"* în ţările din zona amintită, s-au înfiinţat *„nenumărate colegii"* în fruntea cărora se înfiinţează „Collegium romanum" din Roma, ca *„în felul acesta, prin otrava învăţăturii catolice, să se infiltreze şi înstrăinarea de Ortodoxie"*. Mai apoi se înfiinţează *„un institut de coordonare a întregii activităţi misionare, vestita Congregatio de propaganda fide (de răspândire a credinţei catolice n. n.) în al cărei act de întemeiere se spunea între altele că ortodocşii îndobitociţi nu se mai pot salva decât prin Biserica papistaşă"*. De data aceasta însă nu se mai pretindea ortodocşilor şi părăsirea ritualului. Spre a deruta pe unii creştini mai puţin statornici în Ortodoxie, Papalitatea a folosit unele personalităţi ortodoxe care se lepădau de Biserica Ortodoxă, dar care, prin tipăriturile lor căutau să demonstreze *„că nu există propriu-zis diferenţă prea mare între credinţa Apusului şi cea a Răsăritului, ci o perpetuă concordanţă"*, afirmându-se însă cu putere de convingere că *„singur catolicismul, apărat de marile puteri, mai poate salva Ortodoxia îngenuncheată, despre care se vorbea cu dispreţ sau cu păreri unilaterale"*. Aşa s-au înstrăinat cu timpul, din interese pământeşti, nobilimea română şi ruteană, *„unii (nobili) ajungând mai catolici decât papa"* şi pierzându-şi naţionalitatea.

O altă armă a fost cea *„politică"*. Nunţii apostolici (adică episcopii ambasadori ai Papei într-o anumită ţară) ajung să conducă viaţa politică a Austriei şi Poloniei, câtiva ajungând chiar la Moscova şi propunând Ţarului *„mântuirea prin supunerea sub ascultarea Papei"*. Din plin a folosit Papalitatea şi *„spionajul"* cu îndrăzneţe insinuări politice, *„uneori chiar justificarea crimei politice, atât de practicată de iezuiţi pentru atingerea scopului"*. Faţă de voievozii români: Mihai Viteazul, Matei Basarab şi Constantin Brâncoveanu, au folosit *„triade pline de laude"* la adresa acestora, dar ei au rămas neclintiţi în Ortodoxia lor. Chiar *„spovedania şi oricare din mijloacele spirituale au fost folosite în acest scop"*, pentru a decide pe preoţii muribunzi ori pe văduvele bogate *„să-şi lase averea cu testament Bisericii catolice"*.

Rutenii ortodocşi, încorporaţi deja în administraţia Poloniei catolice, supuşi ofensivei iezuiţilor sub regele Sigismund III când aceştia *„erau atotputernici în ţară"*, ajung într-o situaţie deplorabilă. În a doua jumătate a sec. XVI erau *„lipsiţi de orice drept civil"*, supuşi exploatării din partea nobililor şi arendaşilor catolici. Din această pricină, mulţi nobili ortodocşi, *„pentru a-şi păstra averile, trec la catolicism"*, stăruind în Ortodoxie credincioşii şi câţiva nobili. Criza spirituală din Biserica ortodoxă ruteană afecta şi conducerea acestei Biserici. *„În faţa disputelor (elegant purtate n.n.), predicilor, spovedaniilor, fastuosului ritual, şcolilor şi activităţii caritative (de binefacere), dovedite de iezuiţi,... clerul ortodox lâncezea"*. Deşi în fruntea Bisericii Ortodoxe şedea un *„mitropolit energic, acesta însă întina Ortodoxia prin trecutul lui: fusese de două ori căsătorit înainte de hirotonire"*. Urmaşul lui a fost un mitropolit *„nestatornic şi molatic"*. În aceste împrejurări, iezuiţii au instruit – tainic – artiştii şi au pregătit spectacolul. Doi episcopi ortodocşi au apărut în arenă, folosind o îndoită minciună: a) că *„nobili ortodocşi îi autorizează spre acest pas"* al unirii cu Roma; b) cu condiţia ca *„patriarhii greci ai Ortodoxiei să le aprobe gestul"*; episcopatul rutean *„dă semnături în alb în acest sens şi cei doi episcopi, pleacă cu ele (cu semnăturile) la Roma spre a cere primirea în sânul Bisericii catolice"*. S-a ţinut apoi un Sinod în Polonia la Brest-Litovsk, când regele în prezenţa armatei şi a oficialităţilor locale catolice, a semnat unirea. După el semnează şi mitropolitul cu cinci episcopi – abia acum aflând ei despre ce este vorba – , cu puţin cler şi mai puţin popor în jurul lor. Marea mulţime a ortodocşilor însă a fost pusă în faţa unui fapt împlinit. Alţi episcopi însă cu *„peste 200 de preoţi şi călugări"*, cu un prinţ şi *„mult popor protestează împotriva samavolniciei prin care se falsifica voinţa poporului"*. Dar din această forţată şi nelegiuită unire, rutenii nu s-au ales cu nici un drept, cum li se făgăduise. Dimpotrivă *„bisericile ortodoxe erau profanate de grupuri ale studenţilor catolici beţi, care le răpeau de la ortodocşi"* şi le dădeau uniţilor, *„chiar dacă aceşti ortodocşi erau majoritatea zdrobitoare în parohii"*. După o rezistenţă eroică a ortodocşilor din Polonia, li s-au dat şase episcopi ortodocşi pentru scaunele răpite de catolici. *„Adevăratul salvator al Ortodoxiei rutene"* în acea epocă *„a fost mitropolitul Petru Movilă (al Kievului, de obârşie română n.n.) după 50 de ani"*. Ulterior rutenii trec sub ruşi, revenind astfel la Ortodoxie, iar cei din Galiţia austriacă au rămas până în 1946, *„când revin cu toţi la Ortodoxie"*.

Sub tirul încrucişat şi concentrat al propagandei iezuite, prin aceleaşi mijloace perfide şi *„sub aceleaşi presiuni ale nobilimii catolice s-a săvârşit şi unirea rutenilor din Ucraina subcarpatică"*, care revin la Ortodoxie tot în 1946. Prin aceleaşi mijloace şi presiuni, în sec. XVII, presiuni *„brutale şi sângeroase"*, se unesc cu Roma valahii din Croaţia, Slovenia şi Istria; apoi şi o parte din sârbii bănăţeni, din Bosnia, Herţegovina şi Croaţia s-a trecut direct la catolicism. Tot la fel s-a întâmplat şi în Sicilia şi în Albania şi pe coastele Dalmaţiei.

În Orientul apropiat, unirea s-a făcut pe fondul *„neînţelegerilor interne"* din Bisericile ortodoxe de care au profitat iezuiţii, ca în patriarhatul Antiohiei; sau din cauza fanatismului religios al unui patriarh ortodox care a denunţat sultanului pentru aspră condamnare pe unii ortodocşi că au mâncat de dulce în post, ceea ce a pricinuit treceri direct la catolicism, creându-se în felul acesta Biserica melchită.

Dintre eterodocşi, adică acele comunităţi creştine rămase în Ortodoxia de până la Sinoadele III (449) şi IV (451) ecumenice, numai armenii din Polonia şi Transilvania au trecut la unirea cu Roma. Tot aşa au trecut creştinii din Biserica Siriei, coptii din Egipt şi maroniţii din Liban, aceştia forţaţi încă din vremea cruciaţilor.

Închei această parte a răspunsului la REPLICA GRECO-CATOLICĂ cu cuvintele aceluiaşi emerit profesor. *„În general «unirea» cu Roma e o formă hibridă, condamnată de mulţi teologi catolici. Sub orice regim s-ar fi născut şi ar fi trăit, «uniriile» au provocat mult venin confesional, cum de altfel au recunoscut la împlinirea a o sută de ani de activitate colegiului grec din Roma (1577-1677). Urban Cerri, secretarul organizaţiei «De propaganda fide». De acest ar fi bine să se tragă, din istoria plină de falsuri a silniciei a unirilor, toate învăţămintele pe care le are duhul creştin al Evangheliei"* (62). Împărtăşind sentimentele şi conştiinţele bunilor creştini ortodocşi din ţările infectate de acest microb al grecocatolicismului şi cu deosebire a celor din neamul românesc, îmi îngădui, în numele acestor adevăraţi creştini, să le adresez fraţilor noştri români – azi catolici de rit oriental – cuvintele marelui nostru Voievod Mihai Viteazul, martirul şi eroul ucis de iataganul călăilor papali în toiul luptei pentru unitatea şi fiinţa neamului şi Bisericii strămoşeşti – parafrazând însă – : *„Nu mai încercaţi zadarnic să duceţi pe ortodocşii fii ai neamului la catolicism sau uniaţie, o mai degrabă părăsiţi voi rătăcirea şi vă întoarceţi la Biserica Ortodoxă-Mamă ca împreună să putem alunga de pe spinarea Ortodoxiei româneşti de astăzi toate curentele neoprotestante şi necreştine care au invadat şi rod fiinţa cea adevărată a creştinismului"*. Tot aşa se cuvine să facă şi marea Biserică-soră Romano-Catolică, întrucât numai astfel uniţi pe temelia creştinismului patristic şi sinoadelor ecumenice vom putea zădărnici satanica lucrare a noii ere (new age) care se ridică din îndepărtatul şi apropiatul Occident (63) şi ameninţă cu uciderea îndeosebi a Ortodoxiei şi Catolicismului.

(va urma)

Arhim.Ioasaf POPA

O excelentă lucrare, apărută anul acesta la Timişoara, completează informaţiile acestui serial. Este vorba în principal despre episodul măsluirii flagrante a Documentelor de „unire cu Roma" de la 1698, operate de prelaţii catolici în varianta latină a acestor documente. Persecuţiile şi surghiunul la care au fost supuşi reprezentanţii Şcolii Ardelene se datorează în primul rând descoperirii acestui incalificabil fals. Cartea redă cu scrupulozitate (şi) acest episod, „uitat" astăzi de reprezentanţii catolici.

Note:

(45) N. Iorga, *Istoria Bisericii*, deja citată, p. 106 şi nota 1: „Ego videbo sine vobis Dans a Turcis nos defendat"; în continuare voi cita cât mai scurt posibil, doar autor şi pagină.
(46) Ibidem, p. cit.
(47) Pr. P. Ciuhandu, *Biserica Ortodoxă Română şi Biserica Greco-Catolică...*, Beiuş 1994, p. 14; voi cita aşişderea.
(48) N. Iorga, p. 194.
(49) Ciuhandu, p. 14.
(50) P.P. Panaitescu, *Istoria Românilor* (reedit), Bucureşti, 1990, p. 179-184.
(51) N. Iorga, p. 212.
(52) Ibidem, p. 203.
(53) Ibidem, p. 208.
(54) Ibidem, p. 413 şi 415.
(55) Ibidem, p. 413.
(56) N. Iorga, *Istoria Românilor VI*, Buc., 1938, p. 150.
(57) N. Iorga, *Istoria Bisericii I*, p. 196-197.
(58) Ibidem, p. 197-198.
(59) Ibidem, p. 210, 211 şi 230.
(60) Ibidem, p. 199.
(61) Prof. Dr. T.M. Popescu, *Istoria Bisericească Universală II*, Bucureşti, 1959, p. 308 din care voi cita fragmente în continuare până la p. 314.
(62) Ibidem, p. 314-315.
(63) Cuvântul *Occident* vine de la verbul latin *oc-cido*, -ere, care înseamnă *a cădea la pământ, a ucide, a coborî la crizont*. Exemplu: *occidente sale* = la apusul soarelui, *vita occidens* = apusul vieţii. Ca să fie înlăturat sensul de *cădere*, de *apus* (al vieţii sau creştinismului), de *ucidere* (occidere) al acestei noţiuni sau mai bine zis spre a-i da un conţinut pozitiv şi autentic creştin, se cuvine ca toţi creştinii botezaţi în numele Sfintei Treimi, însemnaţi cu sfântul Mir şi împărtăşiţi cu Hristos cel din Liturghia slujită de Preoţia cu continuitate neîntreruptă de la Însuşi Hristos şi din Cincizecime, top cu din Biserica luptătoare (pământească) al cărei cap, Hristos, este prezent în ea „până la sfârşitul veacurilor", să ne străduim şi să acţionăm eficient ca astfel Dumnezeu cel în Trei Persoane să zădărnicească doctrinele religioase ale puzderiilor de secte, ale necreştinilor, concepţii care toate se înalţă din Occidentul apropiat şi din cel de peste ocean sub învelişul diabolic şi ademenitor al „erei noi" antihristice, distrugătoare a fiinţei creştine autentice din toate laturile pământului. Numai unindu-ne în spiritul patristic şi al Sinoadelor ecumenice din primul mileniu vom putea face, cu ajutorul lui Dumnezeu, ca Occident să nu însemne „ucidere" şi „moarte", ci prelungirea veritabilei vieţi în Hristos, răsărirea ei în triumfătoarea Biserică din ceruri, şi aceasta după apusul vieţii (vita occidens) fiecăruia din buni creştini. Să nu permitem să acopere Europa această dră ceească religie, aşa cum a fost lăsată să se nască şi să crească doctrina materialistă a lui Marx şi Engels, care apoi a acoperit Europa centrală şi răsăriteană timp de decenii.

ADEVĂRATA „LUME A ANNEI FRANK”

Materialul alăturat vorbește despre „*Lumea Annei Frank*”, de-ar fi să reluăm titlul unei expoziții deschise recent în Capitală. De data aceasta însă, lumea *reală* a Annei Frank. O lume în care totul pare a fi de vânzare, în care totul se calculează în aur, în care cadavrele sunt numărate și valorificate cu scrupulozitate. Nici o reținere nu funcționează aici.

Fiecare popor a suferit de-a lungul istoriei sale; fiecare a avut – într-o măsură mai mică sau mai mare – victime. Dar câte oare s-au gândit să le numere, să le evalueze și să le livreze lumii așteptând de la ea nota de plată? O notă de plată care se calculează în miliarde de dolari...

Fiecare popor a avut o „Anna Frank” care, într-un moment tragic al istoriei, a suferit. Dar câte oare au făcut din asta un motiv de reclamă pe toate canalele mass-media sau un pretext pentru despăgubiri? Câte oare au făcut din asta un „caz Anna Frank”?

Ceea ce nu se cunoaște în general despre acest caz, propulsat la nivel mondial, sunt dezbaterile iscate în jurul lui. Concluzia unor cercetători – despre care nu avem știre să fi fost infirmată – este că celebrul „Jurnal al Annei Frank” este un fals. După falsificarea jurnalului lui Hitler – fapt de notorietate deja – se pare că un alt document mediatizat cu atâta pompă se dovedește măsluit. Redăm alăturat, pe scurt, povestea „Jurnalului Annei Frank” așa cum apare ea în publicația „Did Six Milion Really Died?”, editată de Historical Review Press în 1977 (pag. 19-20). Publicul român are, cel puțin, dreptul să cunoască și poziția celeilalte părți.

Mai adăugăm că, în lipsa unei replici reale – chemare în instanță sau contraargumente – singura „replică” rămasă este organizarea de manifestări în genul celei de la București. Din fericire însă, „Lumea Annei Frank” (varianta în limba română), răspândită cu scopul de a intoxica opinia publică de la noi, a fost realizată de revista „22”. Deci, orice om cinstit știe de la bun început cu cine are de-a face.

(Redacția)

P. S.: De remarcat este că domnii de la „22” nu au avut nici o reținere în a-și tipări publicația la excelenta tipografie FED (tipografia „Fundației Europene Drăgan”, al cărei președinte este dl Iosif Constantin Drăgan).

Din această interesantă opțiune nu pot rezulta decât două posibile înțelesuri:

a) sau dl Drăgan a fost într-adevăr legionar (după cum susține sistematic revista „22”) și atunci rezultă că GDS-ul colaborează perfect cu legionarii (!!!)

sau, mai degrabă:

b) dl Drăgan nu are nici o legătură cu Mișcarea Legionară și atunci rezultă că domnii de la „22” sunt niște mincinoși nerușinați.

Îi lăsăm pe cititori să aprecieze care dintre variantele propuse este cea corectă.

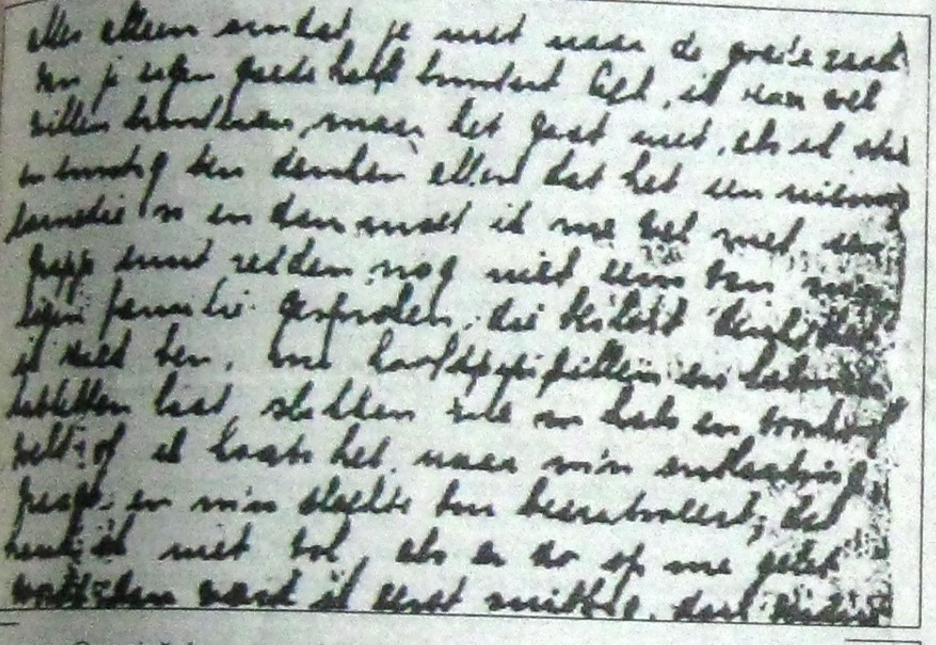

O pagină de manuscris din așa-zisul „Jurnal al Annei Frank”

Din nenumăratele scrieri memorialistice care prezintă imaginea unei biete Evreimi prinsă în lanțurile nazismului, cea mai cunoscută este, fără îndoială, *Jurnalul Annei Frank.* Adevărul în legătură cu această carte oferă o teribilă perspectivă asupra modului în care se fabrică o legendă propagandistică.

Publicat pentru prima dată în 1952, *Jurnalul Annei Frank* a devenit imediat un best-seller; de atunci a fost republicat în 40 de ediții de mare tiraj; după el a fost turnat și un film la Hollywood, ce a cunoscut, evident, un mare succes.

Singur posesor al drepturilor de autor asupra cărții, Otto Frank, tatăl fetiței, a făcut avere din vânzarea cărții, care pretinde să prezinte experiența trăită pe viu a fetiței sale. *Adresându-se direct sentimentelor, cartea și filmul au influențat efectiv milioane de oameni, cu siguranță mult mai mulți decât oricare altă poveste de acest gen.*

Jurnalul Annei Frank a fost vândut publicului ca jurnalul veritabil al unei fetițe evreice din Amsterdam, pe care ea l-ar fi scris la vârsta de 12 ani, pe când familia sa împreună cu alți patru evrei au stat ascunși în camera unei case, în perioada ocupației germane. Ei ar fi fost arestați și deținuți într-un lagăr de concentrare, unde se presupune că Anna Frank a murit pe când avea 14 ani. Când Otto Frank a fost eliberat din lagăr la sfârșitul războiului, el s-a reîntors în casa din Amsterdam și a „descoperit” jurnalul fetiței ascuns între rafturi.

Între anii 1956-1958, împotriva lui Otto Frank a fost deschis un proces de către Meyer Levin, în care Levin cerea despăgubiri de 50.000 de dolari pentru „fraudă, furt și folosire neautorizată de idei”. Problema în acest caz o constituia versiunea dramatizată a „jurnalului”, pentru folosirea în film, radio, TV și producții de teatru, pentru care **drepturile au fost revendicate de către Levin,** caz judecat de Tribunalul orașului New York. Meyer Levin este un cunoscut autor și jurnalist care a trăit mai mulți în Franța, unde l-a întâlnit pe Otto Frank cam prin 1949. Prima ediție a „jurnalului” a apărut în Franța.

Anna Frank a lăsat un jurnal conținând aproximativ 150 de însemnări zilnice (New York Times, 2.10.55). „Jurnalul” publicat, cu o versiune finală de 293 de pagini, este elaborat la un standard literar înalt care, alături de referirile la evenimente istorice, îl face extrem de improbabil a fi opera unei fetițe în vârstă de 12 ani.

Caracterele grafologice atribuite Annei Frank și caracterele grafologice din „jurnal” nu prezintă nici o asemănare.

În aprilie 1977, un cercetător suedez i-a scris lui Otto Frank cerându-i permisiunea să vină în Elveția cu un grup de experți pentru a examina documentele originale. Dl Frank **a refuzat acest lucru** printr-o scrisoare către Ditlieb Felderer, Marknadsvagen 289, 183 34 Taby, Sweden:

„Dragă Domnule,
Din moment ce v-am dat toate informațiile necesare în legătură cu autenticitatea Jurnalului în scrisoarea mea din 22 aprilie, nu vreau să mai păstrez în continuare legătura cu dvs.
Al dvs, Otto Frank.
4 Iunie 1977”

Este vorba așadar doar de încă o fraudă dintr-o lungă serie de falsuri practicate în sprijinul legendei „holocaustului” și a mitului celor 6 milioane de morți. Desigur, poziția Curții cu Juri cu privire la autenticitatea jurnalului Annei Frank „nu a fost niciodată recunoscută oficial”.

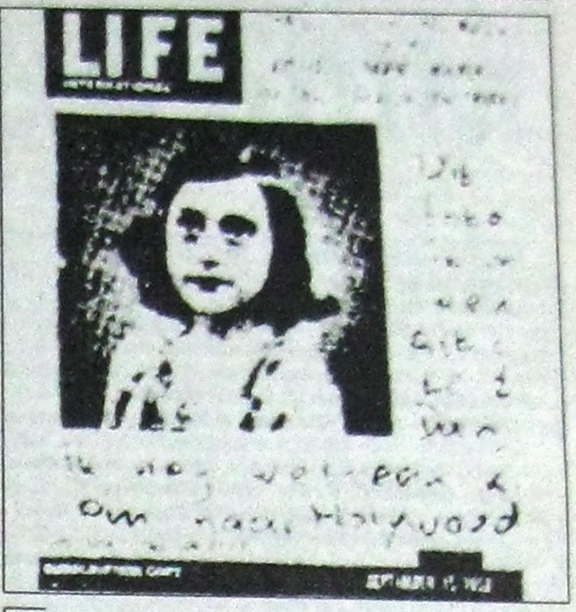

Coperta revistei „Life International”: fotografia și scrisul real al Annei Frank

Traducere și adaptare
Claudia BURUIANA

NEVOLNICIA SE NUMEȘTE ASTĂZI TOLERANȚĂ

Un recent eveniment a înflăcărat maghiarimea din Târgu-Mureș: dezvelirea cu mare fast a statuii lui Bernady György (1864-1938), unul dintre foștii „primari maghiari” ai urbei. Resimțim oboseală în a zugrăvi jurnalistic imaginea acestei exuberante manifestații, desfășurate după deja plictisitorul tipic: imnul secuilor, coroane cu tricolor budapestan, discursuri aluzive, vrafuri de flori ș.a.m.d. E suficientă o sumară privire ca să înțelegi, alături de toată maghiarimea, că defunctului slujbaș nu i s-a putut încropi o statuie ecvestră.

Până aici, nimic supărător, în afara, poate, a lipsei de gust, a emfazei ridicole și a [illegible] penibil – lucru care, în definitiv, îi privește pe actanții serbării cu pricina.

Din păcate însă, în același oraș continuă să nu fie loc pentru modestul bust al Mareșalului Antonescu, monument pe care, de un an și mai bine, Asociația Veteranilor de Război se străduie să-l instaleze pe soclul din strada ce poartă numele marelui erou.

După cum am aflat de la dl Gl. Mr. (r) Ion Constantin, președintele Asociației Veteranilor de Război din Târgu-Mureș, ridicarea bustului a fost oprită încă din mai a.c. prin descinderea la fața locului a parlamentarului Borbely însoțit de doi-trei ortaci.

Acum câteva zile a avut loc a 11-a înfățișare în procesul legat de această problemă ce durează de un an și jumătate. Noi am mai publicat documentele care fac să fie legală inițiativa AVR. Legea 29 conferă primarului Nagy competența exclusivă și în acest gen de probleme administrative; competență pe care acesta și-o dovedește folosind în ultima vreme ca pretext avizul Ministerului Culturii pentru montarea statuii Mareșalului.

Bineînțeles că prefectul județului este absolut incapabil să impună primarului respectarea legalității; bineînțeles că în Parlamentul României reprezentanții poporului nu au timp pentru „amănunte”; bineînțeles că de eroi nu ne facem timp decât, eventual, în campania electorală.

Dl gen. Constantin, remarcând tăcerea cu care au fost primite manifestările maghiare din partea românilor (tăcere din care dânsul desprindea toleranță, atitudine politicoasă), preciza că AVR așteaptă din partea membrilor maghiari ai administrației locale *înțelegere*, nu *toleranță*.

Este trist că acești ostași care în tinerețe au făcut în tranșee istoria acestui neam sunt lăsați acum s-o apere singuri. Astăzi, pare că energia unora s-a epuizat datorită ostenitoarelor lecturi din „România Mare” sau „Europa”. Căci, acțiunile organizate și serioase solicită, se pare, un efort prea mare. Când un grup de membri și simpatizanți ai Mișcării Pentru România s-a oferit să instaleze imediat bustul Mareșalului, inițiatorii proiectului au preferat să aștepte „aprobări” și sprijin. Colegii noștri mureșeni s-au retras, desigur, fiind vorba de o acțiune inițiată de o organizație căreia îi datorăm întregul nostru respect. Dar nu putem să nu constatăm cu tristețe că printre unii români s-a instalat un fel de resemnare sau chiar deznădejde.

Noi nu dorim în nici un caz să ne facem vreo propagandă prin asemenea acțiuni (dealtfel, colegii mureșeni ar fi participat la acțiune cu dragă inimă fără nici un fel de recunoaștere publică). De ce oare însă nu are nimeni curaj să treacă la fapte? Oare vorbăria goală și nevolnicia domină astăzi viața politică a românilor de pe Mureș?

Mareșalul Ion Antonescu, Conducătorul Statului român (1940-1944)

Contemplând acest tablou nu putem decât să avem această rugăminte: să nu ni se mai răspundă prin sfâșietorul strigăt: „Românii se simt străini la ei acasă!”, atâta vreme cât prin „acasă” se au în vedere doar propriile acareturi și micul confort cotidian.

Marius BUTEANU

Anul III Nr. 18 (39)
1-15 Decembrie 1994

Mitul exterminării evreilor (II)

În urma articolelor aparţinând istoricilor revizionişti publicate în revista noastră, numeroase au fost scrisorile cititorilor prin care ni s-a reproşat prezentarea disparată şi fragmentară a acestora. Obiecţiunea este reală. Pe fondul unei lipse acute a informaţiei asupra acestei problematici, maniera utilizată nu a fost cea mai fericită.

Am venit în întâmpinarea acestor solicitări publicând într-un număr anterior un material ce-şi propunea să fixeze câteva repere cronologice esenţiale ale acestei dispute, extrem de actuală în istoriografia mondială.

Precizăm încă o dată că revista „Mişcarea" nu şi-a propus să devină o tribună a revizionismului mondial. Ne străduim doar să punem la dispoziţia cititorului român informaţii pe care alte publicaţii se sfiesc – oare din ce motiv? – să le prezinte sau să le comenteze într-un fel.

Vom continua rubrica noastră oferind o excelentă sinteză a lui Carlo Mattogno. Am ales acest material, deoarece excursul istorico-bibliografic pe care istoricul italian îl întreprinde va înfăţişa cititorului român un tablou elocvent al demersului revizionist mondial. Amplul studiu a fost publicat în faimoasa revistă franceză, „Annales d'histoire revisionniste"(nr.1, 1987). Am structurat materialul după cum urmează:

PARTEA I:

1. *„Nu a rămas nici un document, poate nici nu a existat vreodată"*

1.1 Absenţa totală a probelor documentare privind holocaustul;

1.2 Speculaţii ale istoricilor privind momentul deciziei de exterminare;

1.3 „Teze" contradictorii ale susţinătorilor holocaustului;

2. *Politica naţional-socialistă de emigrare a evreilor*

2.1 Emigrarea – soluţia reală a chestiunii evreieşti;

2.2 Refuzul ţărilor occidentale de a accepta imigrarea evreilor;

2.3 „Alle Juden aus Europa" – Proiectul Madagascar;

2.4 Nürnberg – interpretarea falsă a „soluţiei finale";

2.5 Conferinţa Serviciilor Secrete germane din 20 ianuarie 1942;

2.6 Proiectul expulzării evreilor în Răsărit;

2.7 1941 – Începutul propagandei occidentale despre holocaust;

2.8 Absurditatea ipotezei „exterminării evreilor";

Structura părţii a doua a materialului o vom prezenta ulterior.

(Redacţia)

(Continuare din nr. trecut)

După Helmut Krausnick, Hitler a emis ordinul secret de exterminare a evreilor *«cel mai târziu în martie 1941»*. (22)

Motivaţia 79 la judecarea lui Eichmann în procesul de la Ierusalim susţine dimpotrivă că ordinul de exterminare *«a fost dat de Hitler însuşi puţin înainte de invadarea Rusiei»* (23), în vreme ce, în procesul de la Nürnberg, completul de judecată pronunţă: *„Planul de exterminare a evreilor a fost elaborat îndată după agresiunea împotriva Uniunii Sovietice"* (24).

Într-un raport redactat la Bratislava (Pressburg) pe 18 noiembrie 1946, Dieter Wisliceny, vechi SS-Hauptsturmführer şi reprezentant al lui Eichmann în Slovacia, afirma că după părerea lui , *«decizia lui Hitler prin care se ordona exterminarea biologică a iudaismului european»* trebuia să dateze *«de după începutul războiului cu Statele Unite»*, adică ea ar fi fost ulterioară lui 11 decembrie 1941.

Iată de ce, tot ceea ce istoricii oficiali pot afirma *«cu certitudine»*, pentru a relua expresia lui Poliakov, este că pretinsul *«ordin de exterminare»* a fost dat – într-un interval de timp de aproape doi ani!

Tot la fel de fantomatic este şi pretinsul ordin al lui Himmler care ar fi pus capăt *«exterminării»* evreilor.

Olga Wormser-Migot afirmă cu privire la acest subiect: *„Aşa cum nu există ordin scris în clar de gazare la Auschwitz, tot aşa nu există nici un ordin scris de încetare a acesteia în noiembrie 1944"* (26)

Ea adaugă mai precis: *„O ultimă remarcă privitoare la camerele de gazare: nici la procesul de la Nürnberg, nici în cursul diferitelor procese din zonă, nici la procesul lui Höss de la Cracovia, al lui Eichman din Israel, nici la procesele comandanţilor de lagăre, nici din noiembrie 1964 până în august 1965, la procesul de la Frankfurt (acuzaţii de la Auschwitz din «zona a doua») nu a fost arătat faimosul ordin semnat de Himmler, din 22 noiembrie 1944, pentru încetarea exterminării evreilor prin gazare, ordinul de a pune capăt Soluţiei finale"* (27).

Kurt Becher, vechi SS-Standartenfuhrer, a afirmat că Himmler a dat acest ordin *«între jumătatea lui septembrie şi jumătatea lui octombrie 1944»* (28), ceea ce este în contradicţie cu depoziţia lui Reszö Kastner, după care Kurt Becher îi raportase că Himmler ordonase, pe 25 (29) sau pe 26 (30) noiembrie 1944, să distrugă crematoriile şi *«camerele de gazare»* de la Auschwitz şi să întrerupă *«exterminarea»* evreilor.

În mod straniu, acest ordin fantomatic, pe care chiar Kalendarium-ul de la Auschwitz îl datează cu 26 noiembrie (31), este considerat că a parvenit la crematoriile de la Auschwitz pe 17 noiembrie, cu nouă zile deci mai înainte ca ordinul însuşi să fi fost dat! (32)

Conform unei alte mărturii, raportate în *„Het doedenboeck van Auschwitz"*, ordinul în chestiune ar fi parvenit la Berlin încă şi mai devreme, pe 2 noiembrie 1944 (33).

La Nürnberg, Wisliceny a declarat că aşa-zisul contra-ordin al lui Himmler a fost transmis în octombrie 1944 (34).

În concluzie, nu există nici un document stabilind realitatea *«planului de exterminare»* a evreilor, astfel încât *«este dificil de spus cum, când şi de cine anume a fost dat ordinul de a-i extermina pe evrei»*.

Aceasta este şi concluzia istoriografiei exterminaţioniste celei mai recente.

1.3 „Teze" contradictorii ale susţinătorilor holocaustului

De pe 29 iunie până pe 2 iulie 1982, Şcoala de înalte studii în ştiinţe sociale din New York şi Sorbona au organizat la Paris un important colocviu internaţional pe tema *«Germania nazistă şi exterminarea evreilor»*. În raportul introductiv, intitulat *«Dezbaterea istoriografică asupra antisemitismului nazist şi exterminării evreilor»*, Saul Friedländer a pus în evidenţă prezenţa a două tendinţe fundamentale în istoriografia exterminaţionistă cea mai recentă cu privire la interpretarea genezei şi a dezvoltării *«exterminării»* evreilor (35).

Prima este teza continuităţii, care *«stabileşte de la început o relaţie de la cauză la efect între ideologia nazistă încă de la originile ei, în particular cea a lui Hitler, şi nimicirea evreilor»* (36).

Cealaltă este teza discontinuităţii, care implică *«o anumită anarhie la nivelul centrilor de decizie, care le restituie importanţa anumitor responsabili subalterni din ierarhia nazistă şi elimină în parte ideea unui responsabil suprem, Hitler, în ceea ce priveşte politica faţă de evrei»* (37).

Aceste două interpretări (38) sunt însă nu numai contradictorii, dar şi lipsite ambele de fundament: *„Nici teza inexorabilei continuităţi şi a unei planificări a exterminării totale a evreilor înainte de atacul împotriva URSS, nici cea a discontinuităţii şi a improvizaţiei nu pot fi în realitate demonstrate ţinând seama de starea actuală a surselor: aceasta este concluzia la care ajung Krausnick şi Wilhelm în încheierea monumentalului lor studiu despre Einsatzgruppen"* (39).

În încheierea raportului său, Saul Friedländer trasează un *«cadru de achiziţii ale istoriografiei»* exterminaţioniste în care, cu privire la *«exterminarea»* evreilor, el admite: *„Chestiunea datei la care a fost decisă exterminarea fizică totală a evreilor, ca şi problema elaborării planului «soluţiei finale», rămân nerezolvate "* (40).

(Va urma)

Eugenio Moroldo

Note:

(22) Broszat, Jacobsen, Krausnick, *Anatomie des SS-Staates*, München 1982, Vol. 2, p. 297 (Anatomia statului SS-ist)

(23) Bernd Nellesen, *Der Prozess von Jerusalim*, Düsseldorf, Wien 1964,-p. 201 (Procesul de la Ierusalim)

(24) IMG, vol. 1, p. 280

(25) Documentul XXXVIII-67 al Centrului de Documentare Evreiască Contemporană din Paris (de acum înainte: CDJC) citat de Poliakov &Wulf, *Das Drite Reich und die Juden*, Berlin 1955, p. 94 (Cel de-al treilea Reich şi evreii)

(26) Olga Wormser-Migot, *Le système concentrationnaire nazi* (1933-1943), Presses Universitaires de France 1968, p. 544 (Sistemul concentraţionar nazist)

(27) Idem, p. 13

(28) PS-3762.

(29) PS-2605

(30) *Der Kastner-Bericht über Eichmanns Menschenhandel in Ungarn*, cuvânt înainte al profesorului Carl Schmidt, München 1941, p. 242 (Raportul lui Kastner despre comerţul cu oameni al lui Eichman în Ungaria).

contemporanea", a, XIV, n. 3, iunie 19[illegible] p. 339-422 (Dezbaterea istoriografică a[illegible] antisemitismului nazist şi extermi[illegible] evreilor din Europa).

(36) Idem, p. 413

(37) Idem p. 417

(38) A se vedea cu privire la acest su[illegible] Martin Broszat, *Hitler und die Genesis* «*Endlösung*». *Aus Anlass der Thesen* [illegible] *David Irving* în „Vierteljahreshefte [illegible] Zeitgeschichte" (De acum înainte: V[illegible] 1977, p. 739-775 (Hitler şi geneza «So[illegible] finale». Prilejuit de tezele lui David Irv[illegible]

(39) Saul Friedländer, «*Il deb[illegible] storiografico sull'antisemitismo nazista [illegible] sterminio degli ebrei d'Europa*» art. ci[illegible] 419. A se vedea ultimele pagini int[illegible] «Zur Rolle der Einsatzgruppen im Ra[illegible] der Genesis der Endlösung der Judenf[illegible] în: Helmut Krausnick & Hans-Hei[illegible] Wilhelm, Die Truppe [illegible] Weltanschauungskrieges. Die Ein[illegible] Gruppen der Sicherheitspolizei und des [illegible] 1938-1942, Deutsche Verlagsans[illegible] Stuttgart 1981, p. 622-636 («Despre [illegible] grupelor de intervenţie în cadrul ge[illegible] soluţiei finale a chestiunii evreieşti» [illegible] Trupele războiului concepţiei despre l[illegible] Trupele de intervenţie ale Siguranţei ş[illegible] SD)

(40) Saul Friedländer, art. cit., p. [illegible] Articolul lui Saul Friedländer care figur[illegible] în actele colocviului internaţional de la [illegible] din 1982 este profund remaniat: autor[illegible] trecut pur şi simplu sub tăcere «achiz[illegible] istoriografiei» exterminaţioniste pe car[illegible] am citat, achiziţii care sunt pe de[illegible] confirmate totuşi în intervenţia [illegible] Christopher R. Browning «Decizia pr[illegible] soluţia finală», care începe cu «achiz[illegible] următoare: *«Decizia privitoare la so[illegible] finală a făcut obiectul unui mare num[illegible] interpretări istorice. Divergenţele ese[illegible] apar legate de două chestiuni conexe: pe[illegible] parte, natura procesului de luare a de[illegible] şi, în special, rolul lui Hitler şi al ideo[illegible]*

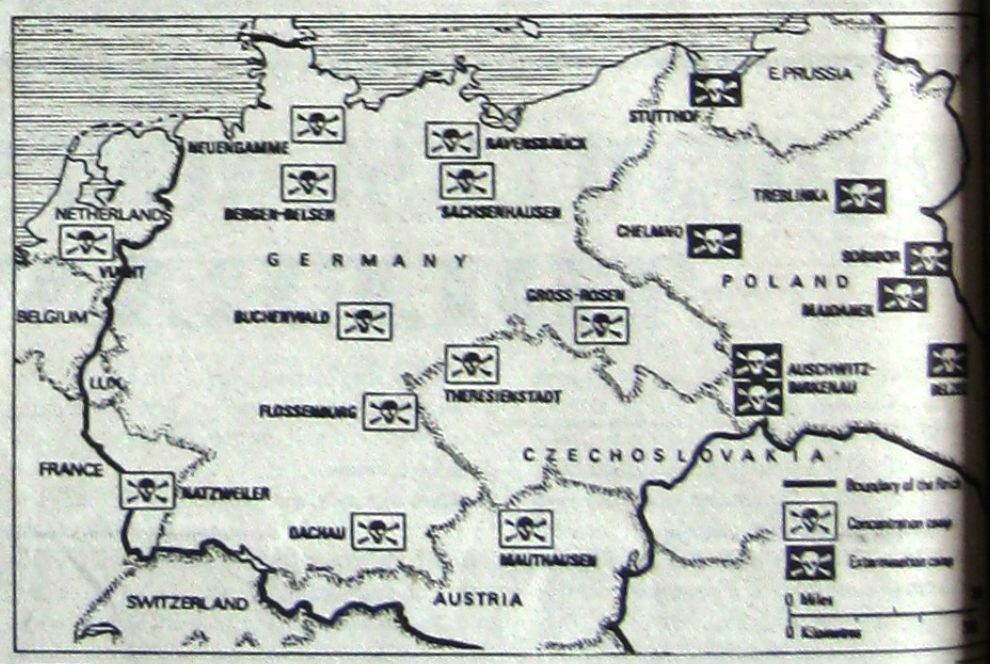

Printr-o curioasă coincidenţă aşa-zisele „lagăre de concentrare" se găseau în covârşitoare ma[illegible] în zone controlate de comunişti

(31) *Hefte von Auschwitz*, Wydawnnictwo Panstwowego Muzeum w Oswiecimiu, 8, 1964, p. 89. Cf. P. 90, nota 130 (Caiete din A.)

(32) Miklos Nyszli, *Medico ad Auschwitz*, Milano 1977, p. 166 (Medic la A.)

(33) Léon Poliakov, *Bréviaire de la haine*, op. vit., p. 374, nota 328.

(34) IMG, vol. IV, p. 398

(35) Saul Friedländer, «*Il debatito storiografico sull'antisemitismo nazista e lo sterminio degli ebrei d'Europa*» în „Storia

sale; pe de altă parte, momentul l[illegible] această decizie a fost luată. Aşa [illegible] remarcat pe bună dreptate Martin Bros[illegible] asemenea varietate de interpret[illegible] avertizează că orice teorie despre or[illegible] «soluţiei finale» este mai curând de do[illegible] probabilităţii decât de cel al certitudini[illegible] se vedea *L'Allemagne nazie et le g[illegible] juif*, Gallimard/Le Seuil, 1985, p. [illegible] (Germania nazistă şi genocidul ev[illegible] pentru S. Friedländer şi p. 1990 pentr[illegible] Browning).

DESTINATAR: SCĂRLĂTESCU 14

O AFACERE CU DIPLOME

La început nici nu era vorba de „universităţi". Ministerul Învăţământului din perioada 1990-1991 a emis acte din care rezultă dreptul de asociere a unor persoane pentru a înfiinţa anumite *fundaţii cu scop de învăţământ.*

Cu timpul însă şi-au spus universităţi sau facultăţi „particulare". Şi pentru că nu mai conteneau să se înfiinţeze, a devenit necesară adoptarea unei legi care să stăpânească fenomenul. (Lucru destul de greu de făcut, cu atât mai mult cu cât „afacerea" a găsit un debuşeu extraordinar: faptul că un număr foarte mare de absolvenţi de liceu – faţă de numărul de locuri de la facultăţile de stat – doresc să-şi continue studiile). Este vorba de „Legea nr. 88/1993" (adoptată de Senat şi Camera Deputaţilor în 16 noiembrie 1993, promulgată prin Decretul nr. 219 din 16 decembrie 1993; asupra constituţionalităţii ei s-a pronunţat Curtea Constituţională prin Decizia nr. 70/15 decembrie 1993) care prevede înfiinţarea unui Consiliu Naţional pentru Evaluare Academică şi Acreditare a instituţiilor de învăţământ superior particulare.

Dacă „facultăţile particulare" ar fi ceva mai mult decât o afacere profitabilă oarecare, ele ar trebui să fie primele interesate ca CNEAA-ul să-şi facă datoria. Lucrurile stau însă exact invers. Primele care s-au supărat au fost chiar aceste facultăţi, conflictul dintre ele şi CNEAA conturându-se îndeosebi în jurul chestiunii standardelor de evaluare.

Dar până la „evaluarea academică", CNEAA a descoperit că are de evaluat mai întâi statutul lor juridic. Universitatea Ecologică Bucureşti, de pildă, a fost iniţial înregistrată ca firma „Universitatea Ecologică-SRL", cu domeniu de activitate „serviciile", capital privat, 464 angajaţi, cifră de afaceri etc., situându-se pe locul 8 în topul primelor 25 firme bucureştene! În vederea acreditării, UEB şi-a tot revizuit statutul juridic. În cele din urmă, în raportul de autoevaluare se prezintă drept fundaţie, afirmaţie pe care comisiile CNEAA-ului au dovedit-o ca fiind falsă: UEB este firmă! Caz de fals în acte publice – şi nu e singurul. Menţionăm că art. 2 din legea 88/93 prevede că facultăţile se înfiinţează în regim de fundaţii: „instituţiile de învăţământ superior funcţionează pe principiul non-profitului". Două din facultăţile analizate (una din Baia Mare, alta din Bucureşti) sunt în anchetă penală la Inspectoratul General al Poliţiei. Mai aflăm că, la o universitate, rectorul strânge bani de la studenţi ca să mituiască CNEAA-ul!!!

Până la 14 noiembrie a.c., CNEAA-ul a analizat cererile de autorizare provizorie venite de la 130 de facultăţi particulare. Rezultatul: 109 facultăţi particulare eliminate la proba „dosar"!

Ministrul Învăţământului, dl Liviu Maior a promis protecţia (în sensul că se vor stabili condiţiile pentru ca aceştia să se poată transfera la facultăţile autorizate, fie să susţină licenţa la facultăţile de stat) studenţilor de la facultăţile neautorizate. Desigur, o promisiune nerealistă, fiind vorba de 80.000 de studenţi! Pe de o parte. Iar, pe de altă parte, dacă Ministerul Învăţământului se angajează să repare pe socoteala sa scandalul „facultăţilor particulare", vom avea de-a face cu o devalorizare a diplomelor. Cine va mai proteja atunci şi pe cine? Miza pusă în joc e mult mai mare: pentru că nu e vorba numai de miliarde de lei şi de naivi înşelaţi, ci sunt grav compromise activitatea intelectuală universitară, instituţiile, profesiile.

Dacă nu de mâna CNEAA-ului, facultăţile particulare vor pieri oricum. Ele n-au rădăcini: nu tradiţia învăţământului universitar românesc le-a făcut posibile şi nici o nevoie adâncă de a studia. Într-un peisaj politic ce a făcut posibil „Caritas"-ul, fenomenul universitar „particular" nu face notă discordantă. Ar fi de mirare poate să fi apărut tot atât de multe „şcoli" în adevăratul sens al cuvântului, şcoli în jurul unei mari idei, unui mare profesor sau părinte spiritual; care să cultive vocaţii şi profesii şi profesionalismul ca valoare.

Acelea n-ar fi avut nevoie de acreditări şi diplome.

Andrei Râşnoveanu
student anul III, Facultatea de Drept

IZVOR DE ÎNDEMNURI

Eternul „azi", acela în care, cu îndatoriri de perenă strajă, trecutul viu devine prezent în fiecare om, îndrumă şi duce către vremelnicul „mâine". Certitudine din incertitudini. Drum în suspensie până în faţa clepsidrelor ce ne măsoară indefinit curgerea de apoi; stabil e doar inexorabilul „azi spre mâine". Singurul care dă omului echilibru. Filosofie a naturii. Pentru noi, filosofie a istoriei. Izvor de îndemnuri. Născătoare de crezuri sau de ruine. De ceva, sau de nimic. Agitaţie rodnică, sau absurdă. Un „trebuie", cu orice chip, în orice chip. Impact în vidul frământărilor. De fapt, sintagmă imposibilă. Aparent inexistenţială. Şi totuşi, noi oamenii zicem „azi spre mâine". S-ar părea că ne luăm după soare. Dar facem altminteri, împotrivă. După obişnuinţe neobişnuite. După cele rele, care se ştie de unde vin, pentru că s-a spus odată pentru totdeauna. Fără a crede, fără a recunoaşte. Se fuge de „crezul unic": Eu sunt Cel ce sunt. Se caută a se reduce la tăcere cuvântul Adevărului, puterea care dă omului puterea salvării lui. Se vânează adevărul. Cu acelaşi gând metodic de a se ucide credinţa în adevăr: Crezul. Întru apărarea lui, omul şi-a dovedit slăbiciunea şi neputinţa. Chiar şi cel mai bun. Întru sprijinul său, trebuie să se recunoască, s-au făcut minunile. Prin intervenţia unei puteri superioare şi invizibile, exterioare omului, unul după altul, cei condamnaţi la moarte de „consilierii crimei şi disperării", au fost salvaţi prin graţie divină.

Pentru curmarea crimelor nu e însă destul. Pentru recunoaşterea tăriei Adevărului şi Crezului unic, pentru crearea unei sănătăţi morale în lume, nu e destul. „Recompensele rugăciunilor asidue şi ardorile spirituale" nu sunt destul de convigătoare pentru ca omul să se lepede de crimă, să lupte împotriva crimei. Se va găsi cineva să-l ucidă cu o armă nevăzută. Răstignirea, după atâtea minuni, nu va mai putea avea loc. Cine ar putea să ne divulge unde este ascunsă acea armă sau acele arme, destinate a ucide pe Iisus? Pentru apărarea Lui de mâine, pentru următoarea minune, va trebui să se înveţe şi să se ştie, într-un sfârşit, ce este de făcut împotriva celor ce au hotărât ă fie ucişi toţi drepţii şi toţi voitorii de bine şi de pace; căci toţi aceştia vor hotărî mâine să fie ucis şi Dumnezeu. Aceasta trebuie să se înveţe şi să se ştie: ce este de făcut azi pentru mâine.

Prof. Ionel Protopopescu

Poşta Redacţiei

A. Zota, Suceava – Am primit scrisoarea dvs. din 15.11.1994. Vă mulţumim. Aşteptăm precizări în legătură cu fotografia anexată.

Gheorghe Tudor, în numele AFDP Prahova – Am înţeles mesajul. De mult nu ne mai miră nimic.

6856, – Vă mulţumim pentru text. Vă mai aşteptăm.

Vasile Bilasco, Baia Mare – Dragă prietene, am primit cu bucurie mesajul tău. Pe când veşti mai „constructive"?

M. Lazăr, Curtea de Argeş – Am citit articolul trimis care ne va folosi fără îndoială într-un material viitor. Ne vom ocupa de chestiune. Suntem cu ochii pe ei.

C. T. Bradu – Ar fi, desigur, util ceea ce propui. Materialul a fost incorporat în banca de date.

Ileana Săndulescu, Cluj – Vă trimitem prin poştă documentaţia solicitată. Felicitări pentru succesul la examen.

Mihai Radu, Craiova – Te aşteptăm după încheierea stagiului militar.

Costel Afloarei, Galaţi – Regretăm, dar nu mai avem exemplare disponibile din cartea d-lui Gavrilă Filichi.

„DAVAI CEAS! DAVAI CVARTIR!"

Când în vara lui 1945, ruşii au năvălit în Constanţa, populaţia a trecut prin momente de groază. Deşi se încheiase pace, deşi noi terminasem războiul ca aliaţi ai lor, sciţii aceştia s-au dedat la vandalisme de neînchipuit. Oraşul mai găzduise trupe cu puţin timp în urmă, dar nemţii erau oameni civilizaţi cu care se puteau întreţine relaţii normale, chiar cordiale. Pe când ruşii... Jafuri, tâlhării, omoruri, nimic nu le stătea în cale. Devenise arhicunoscută expresia „Davai ceas!", pentru că cine nu o înţelegea sau nu i se supunea cu grăbire, era împuşcat pe loc şi niciodată cu un singur glonte. Iar la violuri erau campioni, nici fetiţele de cinci ani nu erau cruţate.

Unde mai pui că se întinseseră ca ciuma. Nu le era de-ajuns că ocupaseră clădirile cele mai importante din oraş: liceul de băieţi Mircea cel Bătrân, tribunalul, prefectura, dar ajunseseră până şi pe străduţa noastră, situată mai la periferie. O străduţă fără nume, i se spunea „colonie" pentru că era străjuită pe ambele părţi de locuinţe de serviciu, construite pentru angajaţii de la societăţile petroliere mixte: româno-franceză, pe numele ei Columbia, unde lucra şi tata şi româno-americană, numită Steaua, pe vizavi. Îmi amintesc că nu numai că nu plăteam chirie, dar nici apă sau lumină, iar lemnele şi petrolul pentru încălzit şi gătit erau pe gratis. Capitaliştii cei exploatatori, de !

Dar să revin la subiect. Mama era o femeie frumoasă de douăzeci şi opt de ani, iar eu o fetiţă de opt ani, aşa că, în momentul în care în locuinţa directorului de la Steaua s-a instalat „ştabul", tata a hotărât să stăm un timp închise în casă. „Până se mai aşează lucrurile", zicea el. La sediul ştabului erau birouri, garajul, dormitorul pentru trupă, iar în locuinţa de peste drum de casa noastră, bucătăria şi spălătoria. Parcă simt şi acum mirosul greu de la rufele lor întinse în şiruri lungi în curtea de alături. Erau galbene şi grele de apă, nu erau de fapt spălate, ci doar fierte în cazanul din curte. Bucătăresele purtau halatele direct pe piele, erau slinoase şi fără nasturi, petrecute pe burtă şi legate cu o cârpă în talie. Le observam prin crăpătura obloanelor de camuflaj, rămase la ferestre, că noi stăteam ascunse în casă. Tata ne aducea pâine şi câte ceva de-ale gurii, veceul din curte îl foloseam numai pe întuneric.

Dar ce să te faci că, mă rog, ofiţerii trebuiau să stea în cvartir, fiecare cu camera lui, nu puteau să doarmă cu trupa la un loc. Şi aşa că au plecat un ofiţer şi un reprezentant al proprietarului, adică al societăţii respective, din casă în casă, pentru a aprecia unde se pot caza ofiţeri. Noi aveam două camere pe o săliţă în care dormeam eu. Camera din faţă, camera „bună", mobilată cu dormitorul de zestre al mamei, era pentru musafiri. Aşa încât eram în mod fatal vizaţi să primim un ofiţer în cvartir. Cu faima care li se dusese ăstora, era lucrul cel mai nedorit care ni se putea întâmpla. Şi aşa, vreo două zile şi eu şi mama ne-am ţinut răsuflarea în spatele obloanelor, în timp ce „comisia" bătea cu putere în uşă şi pe la ferestre. Dar a treia zi ni s-a înfundat. S-au dus la „fabrică" şi l-au adus pe tata. Uşa de la intrare era încuiată, dar, de spaimă, mama încuiase şi uşa camerei, şi ne-am vârât amândouă sub pat. Mie mi se păruse amuzant, până când am observat că tata, sub presiunea „comisiei", încerca să spargă uşa dintre bucătărie şi camera de dormit, unde eram ascunse noi. Pe urmă, după ce au reuşit să intre toţi în cameră, ofiţerul rus, lua-l-ar naiba, ne găseşte şi ne scoate de sub pat. A ieşit mai întâi mama, pe urmă şi eu, puţin ruşinată. Dar mama nu era deloc ruşinată, ei îi tremurau mâinile, făcuse ochii mari şi nu putea deloc să ne vorbească. Ceva din atitudinea ei pe semne că l-a impresionat totuşi pe ofiţerul rus, că ne-a repartizat în cvartir o femeie. O femeie-ofiţer, de fapt o vivandieră drăguţă care cărase cu ea, de-a latul Europei un băieţel de vreo doi ani pe care îl numise Slava. Avea părul blond şi ondulat, obrajii rotunzi şi roşii. Îl îmbăia în bucătăria noastră şi îl ducea la culcare înfăşurat în cerşaf. Mie mi se părea curios că îl botezase cu un nume de fetiţă, care se termina în a. Abia mai târziu am aflat că Slava în ruseşte înseamnă Glorie...

Au plecat după câteva luni lăsând pereţii stropiţi cu zoaie şi salteaua de lână a mamei îmbibată cu urina lui Slava. Aşa că mama a strâns salteaua şi a ascuns-o, iar cele două „chiriaşe" care au venit după aceea, Vera şi Tatiana, au trebuit să-şi aducă nişte saltele din zegras. Aveau de toate, doar veneau de la Viena. Şi cu Vera şi Tatiana ne-am înţeles bine...

Dar asta e altă poveste.

Dr. Maria ROŞU, Constanţa

O scrisoare

Mulţumim

autorilor prietenilor noştri care au trimis donaţii pentru susţinerea revistei „Mişcarea". Sprijinul Dumneavoastră este esenţial pentru apariţia revistei.

Fiecare donator va primi în scris confirmare de primire din partea Direcţiei Administrativ-Economice a MPR.

Să sprijinim „Mişcarea"!

Revista "Mişcarea" poate fi sprijinită prin:

- contractarea cât mai multor abonamente;

- donaţii de sume băneşti;

- donaţii de materiale necesare activităţilor redacţionale;

- răspândirea şi difuzarea publicaţiei.

Donaţiile în obiecte

constând în materiale de birou, aparatură tehnică şi electronică (computere, fax, xerox, reportofoane, aparatură audio şi video, accesorii etc.) precum şi orice alte materiale care pot fi utilizate în activitatea redacţională se trimit prin colet poştal (sau prin intermediar) pe adresa:

Mişcarea Pentru România
Direcţia Administrativ Economică
Str. Scărlătescu nr. 14, sector 1
Bucureşti, cod 78158

Publicaţia „Mişcarea" este editată de **Mişcarea Pentru România**, formaţiune politică înregistrată la Tribunalul Municipiului Bucureşti, prin Decizia civilă nr. 33/23.12.1991, dosar nr. 31/P/1991.

Direcţia publicaţiei „Mişcarea" este asigurată de Departamentul Relaţii Publice al MPR.

Redactor Şef: Dan DUNGACIU

Tehnoredactare computerizată: PROREP S.R.L.

Tehnoredactor: Gabriela NIŢU

Adresa redacţiei: Str. Scărlătescu nr.14, Sector 1, Bucureşti Cod 78.158

Tel.: 659.45.72. Fax: 312.41.15.

Relaţii cu publicul: miercuri şi vineri orele 16.00–20.00

Sumele băneşti destinate revistei „Mişcarea" se trimit prin **mandat poştal** (sau virament) într-unul din conturile noastre bancare deschise la

Banca Română pentru Dezvoltare – Bucureşti „Unirea" (BRD–Unirea)

pe numele:

„Mişcarea Pentru România"

Cont nr. 40.729.96.133.178. (pentru Lei)

Cont nr. 15.207.96.133.178 (pt. $ şi DM)

Nu uitaţi să precizaţi destinaţia sumelor expediate („Abonament", „Donaţie" etc.).

ABONAMENTE

Persoane domiciliate în România

Un an (24 apariţii ale revistei): 10.000 lei

6 luni (12 apariţii): 6.000 lei

Veteranii de război, foştii deţinuţi anticomunişti, pensionarii, studenţii şi elevii beneficiază, la cerere, de o reducere de **50%**. În aceste situaţii este necesară prezentarea unui document justificativ (adeverinţă, talon pensie etc.)

Persoane juridice române (Instituţii, organizaţii)

Un an: 25.000 lei

Instituţiile creştine ortodoxe şi bibliotecile publice: **10.000 lei pe an.**

Abonamente pentru străinătate

Un an: 50 $ sau 80 DM

Abonamentele contractate rămân valabile indiferent de fluctuaţia preţurilor. În caz de întârziere a apariţiilor, abonamentele se prelungesc automat.

Expediaţi banii pentru abonament prin **mandat poştal** (sau prin virament) într-unul din **conturile noastre bancare** specificate în caseta alăturată. Vă rugăm să completaţi cât mai clar **adresa** la care doriţi să primiţi revista.

Responsabilitatea pentru conţinutul textelor publicate aparţine exclusiv semnatarilor. Punctele de vedere susţinute în paginile revistei „Mişcarea" nu pot fi atribuite organizaţiei Mişcarea Pentru România. MPR îşi asumă responsabilitatea numai pentru documentele sau comunicatele publicate de către reprezentaţii săi autorizaţi sub semnătură oficială (cu precizarea funcţiei deţinute în cadrul MPR).

Preluarea sau reproducerea unor articole (integral sau fragmente) apărute în paginile revistei „Mişcarea" nu este permisă decât cu acordul scris al Redacţiei.

Anul III Nr. 18 (39)
1-15 Decembrie 1994

„Pentru noi, chestiunea minorităţilor reprezintă o problemă de strictă politică internă. Nici situaţia geografică nici numărul redus al acestor minorităţi nici procesul istoric de formare a poporului român pe teritoriul actual al României nu autorizează pe nimeni să pună această problemă pe plan internaţional".

(Silviu Dragomir, 1940)

REPERE BIOGRAFICE:

13 martie 1888. Se naşte în comuna Gurasadului, jud. Hunedoara; urmează Liceul românesc din Blaj şi Liceul ortodox din Novisad.
1906-1909. Urmează Facultatea de Teologie din Cernăuţi; ultimul semestru îl face la Universitatea din Viena.
1910. Doctorat în teologie la Cernăuţi.
1917-1918. Editează la Cluj ziarul *„Gazeta Poporului"* împreună cu Nicolae Bălan, viitorul mitropolit al Ardealului.
1918. Participă la Marea Adunare Naţională de la 1 decembrie de la Alba-Iulia, fiind ales unul dintre secretarii ei.
1919. Este numit profesor de istorie sud-est europeană la Universitatea Daciei Superioare (actuala Universitate Babeş-Bolyai) întemeiată la Cluj.
1928. Este ales membru al Academiei Române (membru corespondent din 1916).
1934. Înfiinţează la Cluj *„Revue de Transylvanie"*.
1938-1940. Funcţionează ca ministru al Minorităţilor.
1947. În plină putere creatoare, este pensionat forţat – de fapt izgonit de la catedră de către regimul comunist.
26 februarie 1962. Se stinge din viaţă.

DIN OPERA PROFESORULUI SILVIU DRAGOMIR:

– „Istoria desrobirii religioase a românilor din Ardeal în secolul XVIII"(2 vol.), Sibiu, 1920-1930;
– „Câteva urme ale organizaţiei de stat slavo-române", Cluj, 1920;
– „Nedreptăţirea elementului ortodox în Ardeal", Bucureşti, 1930;
– „La Transylvanie roumaine et ses minorités", Bucureşti, 1934;
– „La Hongrie et le probleme de la Transylvanie", Bucureşti, 1935;
– „Un sfert de veac de la Unirea Transilvaniei", Sibiu, 1943;
– „Le Banat roumain", Sibiu, 1944;
– „Vlahii din nordul Peninsulei Balcanice în Evul mediu", Bucureşti, 1959;
– „Avram Iancu", Bucureşti, 1962.

Prof. Silviu Dragomir (1888-1962)

LUPTA PENTRU TRANSILVANIA

Pentru români, Marea Unire din 1918 a însemnat în primul rând o împlinire sufletească: ţara doinelor şi a colindelor, ţara basmelor şi a legendelor şi a cronicilor – ţara sufletului românesc îşi regăsise hotarele sale firesti. Explozia de bucurie ce a cuprins întreaga Românie Mare a culminat în Transilvania, acest centru geografic al pământului românilor şi „inimă etnică a neamului" încărcată vreme de 1000 de ani. Era momentul eliberării, al sărbătorii.

Aveau să urmeze însă noi lupte, fără caracter militar, dar la fel de importante ca şi cea care tocmai fusese câştigată: trebuia construit în interior sistemul legăturilor materiale între provinciile istorice şi trebuia combătut cu argumente solide războiul propagandistic pe care revizioniştii maghiari îl declanşaseră încă înainte de semnarea Tratatului de la Trianon.

Istoricul ardelean Silviu Dragomir participase la mişcarea de eliberare a Transilvaniei în grupul condus de Vasile Goldiş, principalul autor al hotărârii adoptate la 1 decembrie de Adunarea Naţională de la Alba-Iulia. Semnificaţia activităţii acestui fruntaş al mişcării naţionale transilvane avea s-o dezvăluie istoricul în două studii despre „luptătorul şi realizatorul politic" Vasile Goldiş publicate în perioada interbelică (1936). Îndată după Unire, Silviu Dragomir se angajează deplin pe „noile fronturi": este ales director al învăţământului superior în cadrul „resortului instrucţiunii, cultelor şi artelor" (condus de Dr. Valeriu Branişte) al Consiliului Dirigent transilvan, unde dovedeşte remarcabile calităţi organizatorice. În anul următor va fi numit profesor la Catedra de istorie sud-est europeană a Universităţii Daciei Superioare întemeiată la Cluj, funcţie pe care o va considera ca fiind de mare onoare şi răspundere în acelaşi timp. Va căuta deci să-şi împlinească menirea de istoric, dând la iveală un număr important de lucrări, studii, conferinţe, mai ales asupra Transilvaniei, dar şi a istoriei românilor din întreaga Peninsulă Balcanică. Elaborate pe baza unei documentări de excepţie (a studiat ani de zile arhivele din Viena, Karlovitz, Moscova, Budapesta etc.), multe din aceste lucrări vor deveni de referinţă în domeniu, nu numai în România, cu atât mai mult cu cât unele dintre ele vor fi publicate în limbi de circulaţie europeană. Era un efort conştient de a pune *ştiinţa istorică în slujba idealului naţional*. .

ORTODOXIE ŞI ROMÂNISM

Absolvent al Facultăţii de Teologie şi doctor în teologie, Silviu Dragomir va păstra problematica religioasă – mai exact chestiunea Bisericii Ortodoxe din Ardeal supusă agresiunii secole de-a rândul – drept una din direcţiile esenţiale ale activităţii sale.

Pe baza documentelor cercetate în arhivele din Moscova, publică două ample studii considerate de academicianul Ioan Bogdan drept „Lucrări de mâna întâi": „Contribuţii privitoare la relaţiile bisericii române cu Rusia în secolul XVII" (1912) şi „Relaţiile bisericeşti ale românilor din Ardeal cu Rusia în secolul XVIII" (1914). Nu doar legăturile cu Rusia şi cu Biserica Rusă sunt avute aici în vedere, ci se conturează o panoramă a Ortodoxiei sud-est europene, pentru care Imperiul rus reprezenta la epoca aceea posibila şansă de eliberare de sub dominaţie păgână. Românii ardeleni se aflau în situaţia cu totul specială de a solicita sprijin faţă de agresiunea mult mai dură dezlănţuită împotriva lor în numele unor confesiuni *creştine*: catolice ori protestante. Concluziile la care ajunge istoricul clujean sunt că se poate vorbi despre un ajutor (cu precădere material) oferit de Rusia imperială bisericilor transilvane, însă mai puţin Bisericii Ortodoxe din Transilvania, căci limitele acestui ajutor erau acelea stabilite de interesele şi relaţiile politice existente la un moment dat între Imperiul ţarilor şi cel austro-ungar. Şi în faţa cărora, chestiunea ortodoxiei româneşti nu putea trece.

Sugerate mai mult în lucrările publicate înainte de unire, aceste idei vor fi afirmate răspicat mai apoi, căci Silviu Dragomir a înţeles exact cât valorau daniile oferite uneori vreunor prelaţi ardeleni comparativ cu, de cele mai multe ori, lipsa de răspuns la zecile de memorii trimise ţarilor de reprezentanţi ai clerului şi populaţiei române asupra pentru a nu vroi „să-şi schimbe legea". Căci în ce priveşte Rusia, acesta îşi însuşeşte în bună măsură opiniile fruntaşului ardelean Constantin Romanul Vivu, tribun şi prefect al lui Avram Iancu, pentru care cel mai mare duşman al neamului era panslavismul şi tendinţa ruşilor de a cuceri principatele române.

Ceea ce trebuie spus în acest context este că, aşa cum relevă profesorul ardelean, în Ardeal, ideea religioasă ortodoxă a stat în decursul istoriei pentru ideea naţională, iar lupta confesională avea şi sensul de lupta pentru naţionalitatea română. În chiar opera sa de până la 1918, discursul despre *religie* trebuie înţeles în acelaşi timp ca unul despre *naţiune*.

Dezvoltarea acestei direcţii o va constitui monumentala „Istorie a desrobirii religioase a românilor din Ardeal în secolul XVIII", apărută la Sibiu în anii 1920-1930 şi premiată de Academia Română. Vom sublinia doar faptul că Silviu Dragomir pune problema în termenii unei *lupte pentru dezrobire*, ceea ce ne trimite iarăşi la asocierea cu ideea naţională.

DIMENSIUNILE ROMÂNITĂŢII

Dacă s-a afirmat, pe bună dreptate, că *ideea naţională* constituie o linie fundamentală a creaţiei şi a întregii activităţi a profesorului Silviu Dragomir, credem că nu greşim lărgind perspectiva pentru a desprinde din opera sa elementele ce compun *ideea de românitate*. Iar aceasta din urmă se va integra de la sine în argumentaţia făcută pentru susţinerea primeia.

O latură puţin menţionată a operei istoricului ardelean au constituit-o preocupările pentru descoperirea întinderii comunităţilor române – vlahe – în evul mediu în cuprinsul Peninsulei Balcanice şi a măsurii menţinerii în timp a identităţii acestora. Laborioase cercetări de arhivă făcute pentru a căuta „o populaţie dispărută de aproape o jumătate de mileniu" îi vor dezvălui, pe toată jumătate nordică a peninsulei, din Bulgaria până pe litoralul dalmat şi în Istria, grupuri importante de vlahi, aflate în legătură unele cu altele. Aceştia aveau organizaţii proprii: unele tipic româneşti, ca jupele ori cătunele, altele de influenţă slavă sau albaneză, ca zadruga, frăţia, „tribul". Şefii lor sunt etnici vlahi – unii dintre ei, proprietari de pământ şi nobili. Au scaune de judecată vlahe şi o lege proprie după care se conduc: „legea vlahilor" (zakon vlahom) consfinţită ca atare în privilegii scrise, oferite lor de nobili locali. În Croaţia, de pildă, o confirmare a legii vlahilor e cuprinsă în privilegiul banului Hanz Frankapan din 18 martie 1436, act foarte important pentru că descrie detaliat organizarea vlahilor şi risipeşte opinia generală că aceştia erau doar păstori nomazi; ci ei aveau proprietăţi şi privilegii însemnate. Sunt numiţi în câteva feluri în cancelariile statelor slave sau ale republicilor veneţiene (vlahi, morolaci, karavlahi, cici, chiar *geţi*), dar există şi atestări documentare pentru faptul că *aceste populaţii se numeau în limba proprie rumeri ori rumâni*. Iar onomastica şi toponimia regiunilor locuite de ei pledează pentru apropierea limbii lor de română.

Vitejia luptătorilor a fost remarcată de cronicari, ce vorbesc despre recrutarea lor în armata imperială a Bizanţului. Aveau conştiinţa importanţei lor. Silviu Dragomir observa, cu un umor involuntar, că vlahii provocau suficiente pagube pentru a fi deseori menţionaţi în actele oficiale. De asemeni, agravarea contribuţiilor pe care le aveau de plătit statului în care se aflau ori diminuarea libertăţilor lor provocau migraţii ale unor grupuri importante (migraţiile spre sud, în Istria şi republicile veneţiene ale vlahilor din Croaţia la jumătatea secolului XV au determinat o revenire la normele anterioare). De religie ortodoxă, cu excepţia câtorva mici grupuri catolice în Croaţia, vlahii s-au bucurat de favoare deosebită din partea Bizanţului, în secolul XI, înfiinţându-se pentru ei o episcopie.

Concluziile cele mai generale ce se desprind se referă la extinderea geografică a elementului românesc în toată jumătatea nordică a Peninsulei Balcanice şi la perioada expansiunii sale (cel mai târziu în secolul IX), respectiv intervalul în care şi-a păstrat identitatea etnică (invazia turcească determină migraţii ample şi slavizarea rapidă în marea masă slavă pusă în mişcare).

Stema României din 1921, atestând heraldic drumul poporului român spre împlinirea deziderateului său naţional

Un tip asemănător de cercetare istorică întreprinde Silviu Dragomir în interiorul graniţelor României, scoţând la iveală urme ale organizării de stat slavo-române (în Banat) şi ale unor instituţii româneşti pre-feudale atestând existenţa pe aceste meleaguri ale unor comunităţi româneşti bine organizate. Profesorul transilvănean reuşeşte să identifice chiar linia graniţelor noastre de vest, dintr-o epocă mult mai veche decât năvălirea maghiară. Toate aceste informaţii, analizate în lucrări şi studii de mare ţinută vor fi puse în joc pentru susţinerea, în tensionata atmosferă politică europeană interbelică, a perspectivei româneşti în chestiunea Transilvaniei. Singura justă din punct de vedere moral, logic şi istoric.

CERCETAREA ISTORICĂ ÎN SLUJBA POLITICII DE STAT

La Cluj, încă din 1936, prof. Silviu Dragomir întemeiase „Revue de Transylvanie", despre a cărei colecţie Eugeniu Sperantia avea să spună că reprezintă: *„un adevărat catehism al problemelor naţionale din Ardeal"*. Tot aici, în Universitatea Daciei Superioare, luase fiinţă mişcarea Extensiunii Universitare a profesorului Virgil Bărbat, care organizase zeci de conferinţe pe aceeaşi temă. Se constituie şi o importantă şcoală de istorie al cărei program strălucit este cercetarea istoriei Transilvaniei şi ai cărei reprezentanţi de frunte sunt Silviu Dragomir, Ioan Lupaş, Alexandru Lapedatu. În această perioadă Silviu Dragomir elaborează studiile despre revoluţia română de la 1848, dezvoltând şi sprijinind documentar ideea lui Nicolae Bălcescu a *revoluţiei unitare*. Căci anul 1848 este acela al definirii limpezi a unirii ca ţel politic posibil, nu numai în Principate, ci şi în Transilvania (prin C. Romanul Vivu, Ioan Maiorescu ş.a.). Conturând profiluri ale capilor revoluţiei (unii aproape necunoscuţi anterior) şi reuşind să redea dimensiunile reale ale diferitelor momente şi ale întregii revoluţii de la 1848, profesorul clujean va fi în mod perfect justificat considerat de opinia culturală românească drept „specialistul prin excelenţă al revoluţiei".

În paralel, publică numeroase lucrări de popularizare – la un nivel ştiinţific înalt, însă – ale problema Transilvaniei, destinate ciurculaţiei europene şi în general foarte bine primite. Astfel „The Ethnical Minorities in Transylvania", apărută în 1927 la Geneva, a stârnit un deosebit interes, fiind pozitiv recenzată în periodice englezeşti. Cartea intenţiona să trateze „relaţiile dintre statul român şi minorităţile sale etnice", reuşind însă cu mult mai mult. Ea cuprinde un bogat studiu istoric dovedind unitatea politică a întregului teritoriu locuit de români la vest de Carpaţi şi calitatea de „ţară de roire" a Transilvaniei înspre celelalte provincii şi la sud de Dunăre. Astfel de demonstraţii vizau demontarea unor teze intens vehiculate de propaganda revizionistă maghiară: una era cea a constituirii unei „Elveţii orientale", prin desprinderea unei părţi din Transilvania ce urma să devină independentă şi în cadrul căreia cele trei populaţii (română, maghiară, germană) aveau să împartă puterea; o alta, cu caracter „teoretic" de astă dată, era teoria imigrării târzii (sec. XIV–XV) a elementului românesc în Transilvania. Istoricul român respingea categoric asemenea absurdităţi, nu doar cu armele ştiinţei sale, dar şi în mod oficial, în discursul politic, în calitate de ministru al Minorităţilor în perioada '38-'40.

Concluziile analizelor sale – şi apoi ale rapoartelor prezentate în calitate de ministru – erau, de altfel, limpezi: România a respectat şi chiar depăşit prevederile Tratatului adiţional din 9 decembrie 1919 privind minorităţile etnice şi religioase, acordându-le acestora sprijin şi protecţie depline. Aceasta şi dezvoltarea întregii ţări în noile condiţii au făcut ca anii României Mari să fie cei mai fericiţi şi prosperi din istoria Transilvaniei, atât pentru naţiunea română cât şi pentru grupurile minoritare etnice şi religioase.

Arbitrajul de la Viena din august 1940 a părut să dovedească zădărnicia tuturor strădaniilor de acest fel, însă reacţia intelectualilor români a căpătat şi mai multă substanţă: la Universitatea clujeană mutată la Sibiu, Silviu Dragomir întemeiază „Centrul de studii şi cercetări privitoare la Transilvania" ce începe să editeze lucrări de valoare în seria „Problemele Transilvaniei". Se adaugă acum şi numeroase manifestări din Capitală. Românii simţeau că, aşa cum exclama profesorul Silviu Dragomir: *„Logica istoriei contrazice înjumătăţirea Transilvaniei!"*. Iar Nicolae Iorga avertizase deja că un stat e mai puţin al aceluia care-l vrea decât al aceluia spre care el se uită. Or, Transilvania nu privise, poate, niciodată mai intens spre România decât acum, după anii de firească unire. Sfârşitul celui de-al doilea război mondial avea să-i confirme; e mai greu însă să vorbim referitor la ceea ce a urmat pentru poporul român după '44 de vreo „logică a istoriei"...

În 1946, profesorul transilvănean reuşeşte să dea ultimă ripostă iredentismului maghiar - camuflat atunci sub haina Partidului Comunist „Român" şi a internaţionalismului proletar – coordonând lucrarea „La Transylvanie", apărută la Paris sub egida „Centrului de studii" al cărui preşedinte era de la înfiinţarea sa, din 1940 (mai colaborau, printre alţii, profesorii Sabin Manuilă, Vintilă Mihăilescu, C-tin Kiritzescu).

Astăzi, în condiţii aproape similare, când iredentismul maghiar se ascunde sub masca „unităţii europene" şi internaţionalismului „fără frontiere", lecţia profesorului Silviu Dragomir este mai necesară ca oricând.

Pagină realizată de Sandra CRISTEA